

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΑΓ. ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19.—Τηλ. 227-689 | 1 ΜΑΪΟΥ 1968 | ΑΡΙΘ. 9

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ο
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Πρὸς

Τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα
τῆς ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἀδελφοί μου,

Συμμετέχοντες ὀλοφύχως εἰς τὴν χαρὰν ὄλων, τὴν ὁποίαν ἐκδηλώνει ὁ μυριόστομος χαιρετισμὸς «Χριστὸς Ἀνέστη», ἀναφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, ἀνεκδοιάστως: «Ἀληθῶς Ἀνέστη!». Καὶ τὴν «εὐορτὴν εὐορτῶν» μεθ' ὑμῶν συμπανηγυρίζοντες, εὐχόμεθα εἰς πάντας, ὅπως ἡ πασχάλιος ὄλων μας εὐφροσύνη μετατραπῆ εἰς μόνιμον καὶ ἀνεξάλειπτον χαρὰν. Τὴν χαρὰν, δηλαδή, τῆς ἡρέμου συνειδήσεως· τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ· πρὸ παντὸς τῆς πρώτης καὶ μεγάλης ἐντολῆς, τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης.

Πόσην καὶ ποίαν ἀγάπην πρέπει νὰ ἔχωμεν ὁ ἕνας μας πρὸς τὸν ἄλλον, τὸ ὑπέδειξεν Ἐκεῖνος μὲ τὸ παράδειγμά Του, μὲ τὴν θυσίαν Του. «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς» (Ἰω. ιε' 12), εἶπε πρὸς τοὺς Μαθητάς Του ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους Του καὶ ἐπαναλαμβάνει πρὸς ὄλους μας. Τὸ φωτεινὸν Του ὑπόδειγμα ὑπογραμμίζεται εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐντονώτερον. Τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον συσσωρεύουν

τὰ μίση, αἱ κακίαι μας καὶ αἱ ἐχθρότητές μας, αἱ ὁποῖαι περισφίγγουν τὸν πλανήτην μας καὶ τὰς ψυχὰς μας, αἱ ταραχαί, αἱ ἀναστατώσεις, οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, αἱ ἀπειλαί, ἡ ἀγωνία ποὺ δημιουργοῦν, ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν τὸ μελανὸν βάθος τῆς εἰκόνας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προβάλλει φωτεινότερον τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρός μας.

Ἀδελφοί μου, ὅπως λέγει καὶ ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος πασχάλιος ὕμνος, «εἶπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει». Ἀνανεοῦμενοι δὲ οὕτω ψυχικῶς, ὡς εὐχρηθῶμεν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μας· τὸ λυτρωτικὸν φῶς τῆς Θεοσίας καὶ τοῦ Θριάμβου τοῦ Κυρίου μας νὰ κατευθύνῃ καὶ ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς λαοὺς πρὸς ἓνα εὐτυχέστερον μέλλον. Μέλλον δικαιοσύνης, ἀγάπης, ἀδελφωσύνης, εἰρήνης· μὲ μίαν λέξιν: εὐτυχὲς καὶ ἔνδοξον μέλλον.

Εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ μέλλοντος τούτου εὐχόμεθα, ἵνα πάντες ἡμεῖς, καὶ ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες, ἐκπληρώσωμεν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ ἡγετικόν μας καθῆκον. Εἶναι τὸ καθῆκον, ἵνα ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης ὀδηγηθῆ κάποτε πρὸς τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν,
τῇ 21ῃ Ἀπριλίου 1968.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΣ

1. Ἐν ἔτει 1959, ὁ σεβαστὸς Καθηγητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Παν. Μπρατσιώτης, δι' ὀμιλίας λεχθείσης ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συλλόγου τοῦ «Παρνασσοῦ» τῆ 17ῃ Μαΐου, προέτεινε τὴν θέσπισιν «Ἐκκλησιαστικῆς ἡμέρας τοῦ ἐργάτου», παρακινήθεις ἀσφαλῶς ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου 1889 παγκοσμίως σχεδὸν ἔκτοτε ἀναγνωριζομένης «ἐργατικῆς πρωτομαγιάς».

Ἡ ριφθεῖσα ἰδέα εἶναι εὐπρόσδεκτος καὶ θὰ ἦτο εὐκαταία ἢ ὑπὸ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπίσημος καθιέρωσις «Κυριακῆς τοῦ ἐργάτου». Ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νῦν νὰ διευρύνωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ «ἐργάτου», τὴν μὴ ὀρθῶς περιοριζομένην εἰς τοὺς ἐργάτας μόνον τῶν λεγομένων «βαναύσων τεχνῶν». Διότι «ἐργάται» εἴμεθα, φύσει τε καὶ θέσει, πάντες οἱ ἄνθρωποι. Τί λέγω; Τὸ Σύμπαν, ὁ ὠραιότατος οὗτος «Κόσμος», τῆς θείας μεγαλωσύνης, ἀγαθότητος καὶ σοφίας ἡ Δημιουργία, πνευματικὴ τε καὶ ὑλική, πάντα τὰ ὄντα, τὰ τε ὀργανικὰ καὶ τὰ ἀνόργανα ἔτι, εἶναι δεδημιουργημένα πρὸς ἐπιτέλεσιν ἑνὸς τέλους ἢ σκοποῦ, δροῦν δὲ καὶ «ἐργάζονται» συμφώνως πρὸς τοὺς ἐντεθέντας ἐν τῷ Σύμπαντι νόμους· κινοῦνται, δροῦν, ἐνεργοῦν ἀενάως καὶ ἀδιακόπως καὶ ἐν τάξει καὶ ἀρμονίᾳ «ἐργάζονται» κατὰ τὸ σχέδιον τῆς θείας Προνοίας. Οὐδὲν τὸ ἀδρανές, οὐδὲν τὸ ἀκίνητον, οὐδὲν τὸ ἀνεργητον, οὐδὲν τὸ κωφὸν ἢ ἄσκοπον καὶ παράσκοπον. Ἡ ὕλη ἐν τῷ συνόλω κινεῖται καὶ δρᾷ διὰ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς ἐγκλειομένης ἐν αὐτοῖς ἐνεργείας καὶ θαυμαστῆς δυνάμεως. Τὰ ὀργανικὰ ὄντα, τὰ φυτά, τὰ ἔρπετά, τὰ ἔντομα, ὁ ἀόρατος κόσμος τῶν ζωϊκῶν ὄντων καὶ μικροβίων, τῶν ἐμβίων καὶ ἐναλίων, τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ὄλῃ των τῇ θαυμαστῇ ποικιλίᾳ, καὶ τῇ ἐκφοβιστικῇ, ὅσον καὶ μεγαλοπρεπεῖ ἀγριότητι αὐτῶν, δροῦν καὶ κινοῦνται ἀενάως, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἑαυτῶν· ἐντὸς, διὰ τῆς συνεχοῦς ἀναζωογονητικῆς κινήσεως καὶ ἐναλλαγῆς τῶν κυττάρων· ἐκτὸς δὲ διὰ τῆς συνεχοῦς ἐνστικτώδους κινήσεώς των πρὸς τι, πρὸς παραγωγὴν ἢ ἐπιτέλεσιν ὠρισμένου καὶ διατεταγμένου σκο-

ποῦ, ἢ πρὸς ὠφέλειαν ἢ ἀνασταλτικὴν ἐνεργειαν πρὸς παρεμποδισμὸν βλάβης ἑτέρου φυσικοῦ ὄντος.

★

2. Τὰ πάντα λοιπὸν ἐνεργοῦν, κινοῦνται, δροῦν, «ἐργάζονται» πρὸς τι καὶ διὰ τι. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ λογικὸς καὶ νοήμων, τὸ τέλειον τοῦτο καὶ ἀξιοθαύμαστον πλάσμα τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐργάζεται, δρᾷ, κινεῖται, φύσει τε καὶ θέσει· φύσει μὲν κατὰ τοὺς ἐντεθέντας ἐν αὐτῷ νόμους, θέσει δὲ συμφώνως πρὸς τὴν τοῦ νοῦς αὐτοῦ καθοδήγησιν δι' ἐν ὑπέρτατον «τέλος». Τὸ «τέλος» δὲ τοῦτο οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ἡ δόξα τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἡ κατ' ἀντανάκλασιν δόξα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ Θεῷ. Τὴν πλήρη δὲ καὶ τελείαν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐλθὼν ὁ σαρκωθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκήρυξεν, ἐδίδαξεν, ἐνεσάρκωσε καὶ παρέδωκεν ἡμῖν Ἐαυτὸν ὡς τὸν τέλειον τύπον καὶ τὸν θεῖον ὑπογραμμὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως ἢ «ἐργασίας» ἡμῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Τοῦτο κυροῖ καὶ ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος Παῦλος, ἐν οἷς λέγει: «Αὐτοῦ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς» (Ἐφεσ. 2, 10). Εἴμεθα λοιπὸν πάντες οἱ ἄνθρωποι «ποίημα» τοῦ παναγάθου Θεοῦ, «κτισθέντες» ὑπὸ τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ εἰς ἀρχιτεκτόνημα τέλειον καὶ ἀξιοθαύμαστον, πρὸς ἓνα καὶ μοναδικὸν σκοπὸν, τοῦ ἐπιτελεῖν ἔργα ἀγαθὰ, ἐν «Χριστῷ Ἰησοῦ»· ἔργα ἀγαθὰ, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν διδαχὴν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ δι' ἡμᾶς σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ!

★

3. Ἡ θεία δὲ αὕτη ἐντολὴ ἀναφέρεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν «Νέον» ἄνθρωπον, τὸν μόλις ἀρχόμενον νὰ συνειδητοποιῇ ἑαυτὸν καὶ νὰ διαγινώσκη τὴν ἔννοιαν τοῦ πράττειν, τοῦ δρᾶν, τοῦ ἐνεργεῖν καὶ «ἐργάζεσθαι», ὡς τὸ τέλος καὶ ὡς τὴν ὀφειλὴν πρὸς ἑαυτὸν,

πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν Δημιουργόν του. Ὡς ὀφειλὴν ἐπίσης πρὸς τοὺς συνανθρώπους του, τὴν κοινωνίαν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ζῆ καὶ κινεῖται, καὶ ὡς ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν ὅλην ἀνθρωπότητα. Οὗτος δὲ εἶναι ὁ «Νέος» ἄνθρωπος, ὁ μόνις τὰς πτέρυγας τῆς νοημοσύνης αὐτοῦ ἀναπετών, ὁ μόνις τὰς ψυχικὰς καὶ τὰς σωματικὰς του δυνάμεις εἰς δρᾶσιν πρὸς τὰ ἔξω ἀνακινῶν καὶ διωθῶν ὁ «Νέος» μὲ ὅλην τὴν ὀρμητικὴν του διάθεσιν πρὸς δημιουργίαν, πρὸς παραγωγὴν καὶ πρὸς οἰκοδομὴν ἰδίου κτίσματος, φέροντος τὴν ἑαυτοῦ προσωπικότητα· ὁ «Νέος» μὲ ὅλον τὸ σφριγος τῆς νεανικῆς του ἐνεργητικότητος· ὁ «Νέος», ὅστις θέλει ν' ἀνέλθῃ, νὰ διαπρέψῃ, νὰ διακριθῇ, νὰ προβληθῇ καὶ νὰ τιμηθῇ καὶ δοξασθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ὁμοίων του. Ὁ «Νέος» ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ποὺ ἀρχίζει δι' αὐτὸν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ συνειδητοποίησις τῶν προσωπικῶν του πράξεων, ὀφείλει νὰ διδαχθῇ καὶ παιδαγωγηθῇ ὑπὸ τε τῶν οἰκειῶν αὐτοῦ καὶ τῶν διδασκάλων του, τὴν μεγάλην ταύτην καὶ σωτηρίαν δι' αὐτὸν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ὁφείλει νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ ἐγκολπωθῇ τὴν θείαν γνῶσιν, ὅτι εἶναι «ποίημα» τοῦ παναγάθου Θεοῦ καὶ ὅτι σκοπὸς τῆς ζωῆς του εἶναι τὰ «ἐν Χριστῶ» ἀγαθὰ ἔργα.

★

4. Τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτύχῃ, ὅταν ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐθίζηται εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ νὰ ἐπιμελῆται τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, εἰς τὸ νὰ ἐκτελῇ πάντοτε τὸ καθήκον του πρὸς τὸν Θεόν, τὸν Δημιουργόν του· πρὸς τὸν πλησίον, ὡς τὸν ἀδελφόν του, καὶ τέλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του, ὡς τὸν κύριον τῆς Φύσεως, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλασθέντα «ἡλαττωμένον βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους» (Ψαλμ. 8, 6)· ὡς τὸν «δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον», ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ὑπέταξεν ὁ πλάσας αὐτὸν πανάγαθος Πατὴρ του, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς! Πάντα δὲ ταῦτα θὰ ἐπιτύχῃς, ὦ Νέε, διὰ τῆς ἐργασίας. Ἡ δὲ ἐργασία εἶναι ἀποτέλεσμα ἰσχυρᾶς καὶ ἀγαθῆς βουλήσεως. Ἀγαθὴ βούλησις, ἀκαμπτὸς δραστηριότης καὶ ὀργανωτικὴ ἐφευρετικότης εἶναι τὰ σπουδαιότερα μέσα τῆς

δημιουργικῆς παρουσίας τῆς προσωπικότητός σου. Ἔσο δὲ ἐπιμελής καὶ πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν. Τὰ πάντα δύναται νὰ κατορθώσῃ ὁ ἐπιμελής καὶ ἐργατικός. Ὁ σοφὸς Κοραῆς συμβουλεύει τοὺς νέους: «Ἐπιμελοῦ, κοπίαζε, ἐνόσω εἶσαι νέος, διὰ νὰ μὴ μετανοῆς τὸ ὕστερον ματαίως. Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς δρόμον εὐτυχίας».

★

5. Τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς, αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἔφεσιν πρὸς ἐργασίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τῆς Νεότητος. Δυστυχῶς ὅμως, μετὰ τὸν δεῦτερον ὀλέθριον παγκόσμιον πόλεμον, ἡ Νεότης ἐξέκλινε τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Συγκροτήματα νέων, παραδόξων ἐπιδιώξεων καὶ παραλόγων ἐμφανίσεων παρουσιάζονται δημοσίᾳ μετὰ τηλικαύτης ἀναιδουῆς προκλήσεως, ὥστε νὰ δημιουργοῦν εἰς τὸ πολὺ δημόσιον ἄλλοτε μὲν αἰσθήματα οἴκτου, ἄλλοτε δὲ ὀργῆς καὶ ἀηδίας. Καὶ ὀνομάζονται «τὰ ὠργισμένα νειάτα», ἴσως ἐκ τῆς δεδικοιολογημένης πως ὀργῆς τῆς παραστρατημένης ταύτης Νεότητος, ἐκ τῶν κακῶν διδασμάτων τῶν ἐν ἡλικίᾳ πεπειραμένων δῆθεν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν εἶναι παντελῶς ἀδικαιολόγητος ἡ ὀργὴ τῶν Νέων καθ' ἡμῶν τῶν πρεσβυτέρων. Διότι ποῖον μέσον ἐκλύσεως καὶ διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν ἀφήσαμεν ἀχρησιμοποίητον οἱ ὄριμοι φιλήδονοι καὶ φιλοχρήματοι ἄνθρωποι; Μοντέρνα Τέχνη, Θέατρον καὶ Κινηματογράφος, Λογοτεχνία νεωτέρα καὶ Ποίησις σύγχρονος κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν ἢ εἰς τὴν καλλιέργειαν παθῶν ἀνομολογήτων, εἰς ἀπόλαυσιν προσκαίρου ἡδονῆς τῆς σαρκῆς, σὺν ἐπὶ τούτοις δὲ ἔμπνευσιν ἰδεωδῶν δῆθεν φιλελευθέρων καὶ δημοκρατικῶν ἢ σοσιαλιστικῶν, πράγματι δὲ ἀμοραλιστικῶν, ἀντικοινωνικῶν, ἀντικαθεστωτικῶν, διαλυτικῶν, ἀσεβῶν, ἀνηθικῶν, ἐνὶ λόγῳ, ἐπαναστατικῶν καὶ προκλητικῶς ἀναιδῶν.

★

6. Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τὴν κοινωνίαν, ἥτις ἐκτρέφει εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἄτομα

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. | Πρωτ. 2376
| Διεκτ. 893 Ἀθήνησι, 10.4.1968

Πρὸς
Τὸν Ἐξοχώτατον κ. Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης

Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ,

Ἀπὸ ἐτῶν ἤδη καταβάλλεται προσπάθεια ἐνδιαφερομένων νὰ εἰσαχθῆ παρ' ἡμῖν τὸ ἀποκληθὲν «αὐτόματον διαζύγιον», ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἔαν ὑπάρχη διάστασις μεταξύ τῶν συζύγων διαρκούσα ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα γίνεται δεκτὴ ἢ περὶ διαζυγίου ἀγωγή «καὶ ἂν ἀκόμη ἢ ὑπαιτιότης βαρύνῃ ἀποκλειστικῶς τὸν ἐνάγοντα», κατὰ τὴν ἐν τῇ προτάσει νόμου τῆς 10 Μαρτίου 1965 διατύπωσιν. Τοῦτο κατ' ἀποτέλεσμα σημαίνει, ὅτι ἔαν ὁ εἰς τῶν συζύγων ἐγκαταλείψῃ τὸν ἕτερον, προβῆ τοιούστιν εἰς κακόβουλον τοῦτου ἐγκατάλειψιν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1441 τοῦ ἰσχύοντος Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπιμείνῃ δὲ εἰς τὴν κακόβουλον αὐτὴν ἐγκατάλειψιν ἐπὶ χρονικὸν τι διάστημα (κατὰ τὴν προμνημονευθεῖσαν πρότασιν νόμου ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη), τότε, οἶονε ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐπιμονὴν του εἰς τὴν σκληρότητά του καὶ τὴν ποδοπάτησιν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, θὰ ἔχη δικαίωμα διὰ τὸ διαζύγιον αὐτὸς ὁ ἐγκαταλείψας, ἐνῶ κατὰ τὸ νῦν ἰσχύον δίκαιον τοιοῦτο δικαίωμα ἔχει μόνος ὁ ἐγκαταλειφθεὶς. Θὰ δίδεται, δηλαδὴ, διαζύγιον ὑπὲρ τοῦ ἐνόχου εἰς βᾶρος τοῦ ἀθώου.

Ὡς προϋπόθεσις διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ δια-

ζυγίου τίθεται, ὡς ἐλέχθη εἰς τὴν ὡς ἄνω πρότασιν, ὅτι ὁ ἐγκαταλείψας σύζυγος θὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν κακόβουλον ἐγκατάλειψιν ἐπὶ ἑπταετίαν. Οὐδεὶς ὁμως βεβαίως ἐγγυᾶται, ὅτι θὰ μείνωμεν εἰς τὴν ἑπταετίαν, ὅτι δὲν θὰ ζητηθῆ αὐριον ἢ ἑπταετία νὰ μειωθῆ εἰς πενταετίαν καὶ ἀκόμη βραχύτερος χρόνος ἐγκαταλείψεως νὰ θεωρηθῆ ἰκανός, διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ τῶν ὑποχρεώσεών του ὁ ἔνοχος καὶ νὰ ριφθῆ εἰς τοὺς δρόμους ὁ ἀθῶος. Ταῦτα δὲ καταλήγουν εἰς τὸ νὰ δύναται ὁ ἔνοχος σύζυγος, κατὰ τὴν συνηθεστέραν περίπτωσιν ὁ ἀνὴρ ὁ ὁποῖος συνῆψε, παρὰ τὸν γάμον, καὶ ἄλλον δεσμὸν ἔνοχον καὶ ἄθεσμον, νὰ ἀποπέμψῃ τὴν σύζυγόν του, διότι εὔρεν ἄλλην, ἢ ὁποία τοῦ ἀρέσκει περισσότερο. Καὶ ἡ ἀπιστεύτως σκληρὰ πραγματικότης, ἢ ὁποία θὰ προκύψῃ ὡς τελικὸν ἀποτέλεσμα, εἶναι ὅτι θὰ προσέρχωνται μὲν εἰς τὸ μυστήριον τοῦ γάμου δύο νέοι καὶ ἀπὸ κοινοῦ θὰ ἀγωνισθοῦν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ νὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὴν βιοπάλην, ὅταν ὁμως βραδύτερον, μετὰ πάροδον ἐτῶν ὁ σύζυγος ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν καί, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον «γίνῃ κἀτί», τότε θὰ ἀπολακτίσῃ τὴν σύντροφον τῶν ἀγώνων του, διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ μίαν νεωτέραν, ἀρέσκουσαν εἰς αὐτὸν περισσότερο, ἢ δὲ νόμιμος καὶ χριστιανικῶς πιστὴ σύζυγος θὰ μείνῃ ἔρημος διὰ τὸν ἀποκλειστικὸν λόγον, ὅτι ἡ παρελευσις τοῦ χρόνου τῆς ἐκούρασε τὴν σωματικὴν ἐμφάνισιν, ἐνῶ ἐμφανίζεται ἡ νεωτέρα καὶ ἔλκυστικωτέρα, πρὸς τὴν ὁποίαν τώρα στρέφεται ὁ ἀνὴρ. Ὡστε ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν κακόβουλον ἐγκατάλειψιν θὰ ἔρχεται τώρα ἡ χορήγησις τοῦ διαζυγίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελῆ ἐπιβράβευσιν τοῦ μοιχοῦ καὶ ἐκείνης, ἢ ὁποία παρεϊσέφρησεν ὡς διαλύτρια τοῦ νομίμου γάμου.

Τοιοῦτος γάμος ὁμως, οὕτω μονομερῶς λυόμενος, δὲν εἶναι γάμος, καὶ πάντως δὲν εἶναι τὸ μέγα

τοῦ περιγραφέντος ἀνωτέρω εἴδους τῆς «παραστρατημένης» ταύτης Νεότητος. Ἡ Νεότης χρειάζεται χαλινὸν καὶ αὐστηρότητα διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἐξ ἧς ἐξέκλινεν εὐθειαν καὶ τιμίαν ὁδόν. Ἐὰν διὰ τὴν παρατηρουμένην ἔκλυσιν τῆς μεταπολεμικῆς Νεότητος τὴν εὐθύνην ἀποδίδω κατὰ μέγιστον ποσοστὸν εἰς τὴν προβεβηκυῖαν γενεάν, πράττω τοῦτο ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ἡ Νεότης, ὡς ἀπαλὴ καὶ εὐπλαστος, δύναται νὰ ἐπανεύρῃ τὸν προορισμὸν της, ὅστις εἶναι ἡ («ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς») ἀποφασιστικὴ στροφή καὶ ροπή τῆς Νεότητος, ἢ ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζῆλος πρὸς ἐ ρ γ α σ ί α ν, καλλιεργοῦσαν τὰς τε σωματικὰς καὶ τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς τοῦ Νέου δυνάμεις. Ὑπὲρ

πάντα δὲ ὁ Νέος πρέπει νὰ διδαχθῆ τὴν Ἀλήθειαν περὶ Θεοῦ, Κόσμου καὶ Ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς Ἀληθείας, τὸν Χριστὸν καὶ ἐν Αὐτῷ καὶ δι' Αὐτοῦ νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὴν θείαν γνῶσιν καὶ τὸν θεῖον φόβον. Οὕτω πως θὰ μάθῃ ὁ Νέος νὰ σέβεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις, τὰς ὁποίας ἐπιδοκιμάζει μόνον ὁ Χριστός. Θὰ μάθῃ ὁ Νέος ὅτι ὁ Χριστός εἶναι «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάνν. 14,6) καὶ ὅτι δι' Αὐτοῦ καὶ μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ζωὴν, τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

μυστήριο, τὸ ὁποῖον εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία. Καὶ δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀνεχθῆ τοιαύτην λύσιν, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἱεράν καὶ θεόδοτον ἀποστολὴν αὐτῆς ὡς ταγοῦ καὶ φύλακος καὶ πάντων μὲν τῶν ἱερῶν, Αὐτῆ παραδεδομένων καὶ παρακατατεθειμένων θεσμῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν πανσέπτων μυστηρίων, ἐν οἷς καὶ τὸ κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον μέγα μυστήριον τοῦ γάμου. Καὶ ὡς φύλαξ τῶν Μυστηρίων ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐναντι τοῦ θεοῦ αὐτῆς Ἀρχηγῷ χρέος ἱερὸν καὶ ἀμετακίνητον νὰ ἀρνηθῆ ἄνευ συζητήσεως καὶ ἄνευ συμβιβασμῶν οἰανδήποτε τοιαύτην κατὰ τοῦ θεοῦ μυστηρίου ἐπέμβασιν. Ἐμμένει ὅθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 30-10-1965, καθ' ἣν ὁμοφώνως ἀπεφάνθη, ὅτι «1) ἀποκρούει πᾶσαν συζήτησιν ἐπὶ τῆς προτάσεως θεσπίσεως 4ου γάμου, 2) ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχεται τὸ αὐτόματον διαζύγιον καὶ 3) οὐδένα ἕτερον λόγον δέχεται διαζύγιον ὡς ὁ ἀντικειμενικὸς κλονισμὸς τῆς συζυγίας». Ὁ ἔκτοτε παραδραμῶν χρόνος οὐ μόνον οὐδαμῶς ἐξησθέτισε ταῦτα, ἀλλὰ καί, ἀντιθέτως, πολλαπλῶς ἐνίσχυσε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν σταθερὰν καὶ σθεναρὰν στάσιν αὐτῆς. Ἄς σημειωθῆ δ' ὅτι ἂν ὑπάρχουν παράπονα εὐλόγα λόγῳ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐγκαταλειπομένου συζύγου, ὑφίσταται πάντοτε ὁ σχετικὸς λόγος διαζυγίου καθ' ἄρθρον 1442 Ἀστικοῦ Κώδικος. Πέραν τούτου, διαζύγιον κατ' ἀθῶον ὑπὲρ τοῦ ἐνόχου εἶναι τι τὸ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀδιανόητον.

Οὔτε ἀποτελεῖ παρηγορίαν τινὰ διὰ τὸ δεινὸν πλήγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καταφέρεται, ἡ προσωρινὴ τάχα ἰσχὺς τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου, ἡ ὁποία ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπιζητεῖται. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι, δηλαδή, ζητοῦν νὰ νομιμοποιηθῶν αἱ ἰδικαί των παρανομίαι, νὰ θραυσθῆ πρὸς χάριν των ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου καὶ κατόπιν νὰ ἀνασυγκολληθῆ οὗτος διὰ τὸ μέλλον. Παντὶ που ὁμως δῆλον, ὅτι τοῦτο εἶναι ὅλως ἀδύνατον. Ἐὰν θραυσθῆ ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, ἐὰν λησμονηθῆ, ὅτι οὗτος εἶναι θεῖον μυστήριον, τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ μόνον διὰ νὰ τακτοποιηθῶν οἱ μέχρι τοῦδε κατὰ τοῦ μυστηρίου ἐγκληματῆσαντες, ἀλλὰ θὰ ἰσχύη καὶ διὰ τὸ μέλλον. Καὶ οἱ εἰς τὸ μέλλον ἐγκληματοῦντες θὰ ἐπικαλοῦνται, καὶ μετὰ πολλῶν μείζονος λόγου, τὸ εἰς τὸ παρελθὸν γενόμενον καὶ δὲν δύναται νὰ νοηθῆ πῶς ὁ ἱερός τοῦ γάμου δεσμός, οὕτως εὐθραστός καταστάς διὰ τοὺς μὲν, θὰ γίνῃ καὶ πάλιν ἄθραυστος διὰ τοὺς δέ. Οὐδὲ δύναται νὰ ἀποκρουσθῶν ὅσοι θὰ ἐπικαλοῦνται τὸ προηγούμενον, τὸ ὁποῖον θὰ δημιουργήσῃ ἡ ὑποχώρησις εἰς τὰς πιέσεις καὶ ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν σήμερον ἐνδιαφερομένων. Θεσμοί, ὡς ὁ γάμος, ἢ εἶναι ἱεροί, αἰώνιοι καὶ ἀπαραβίαστοι, ἢ δὲν εἶναι. Προσωρινὴ ἀναστολή τῆς ἱερότητος, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὴν ἱερότητα αὐτήν, δὲν εἶναι νοητὴ. Καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν τοῦτο ὑπ' ὄψιν, ὅταν προβάλλωται

ἀξιώσεις περὶ προσωρινῆς τάχα ἀναστολῆς τῆς ἱερότητος τοῦ γάμου χάριν τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ μακρῶν ἤδη αἰῶνων παραστάτης καὶ τῶν ἀγώνων διὰ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀλώβητον καὶ πρὸς τὰς Ὁρθόδοξους καὶ Ἑλληνικὰς παραδόσεις σύμφωνον πορείαν τοῦ Ἔθνους, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν καὶ ἐπὶ τῆς ἐξόχου ἐθνικῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος, εἰς αὐτὴν τὴν πνευματικὴν ὑγείαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀφορῶντος. Οἱ διὰ τοῦ γάμου συνδεόμενοι Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ἀποτελοῦν πνευματικὰς προσωπικότητας καὶ ὡς πνευματικὰ προσωπικότητες προσέρχονται εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, διὰ νὰ ζήσουν ἀπὸ κοινοῦ, ἐν ἱερᾷ ἐνόητι, ζωὴν ὑπὸ τῶν ἐπιταγῶν τοῦ πνεύματος κατὰ πρῶτον λόγον κατευθυνομένην. Γνώμονα λοιπὸν διὰ τὴν ἐν τῷ γάμῳ πορείαν δὲν ἀποτελοῦν αἱ ἐξ ὑλικῶν λόγων προτιμήσεις καὶ παρορμήσεις, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον λόγον αἱ ἀξιώσεις πρὸς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ συμμορφῶται ὁ ἄνθρωπος, καὶ δὴ ὁ Ὁρθόδοξος Ἕλλην ὡς προσωπικότης πνευματικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα κατευθύνει τὸ σῶμα καὶ ὄχι ἀντιστρόφως καὶ δημιουργεῖ ὑποχρεώσεις ἱεράς, πρὸ τῶν ὁποίων ὑποχωρεῖ καὶ ὁ ὑλικὸς παράγωγος. Παρέκκλισις ἀπὸ τῆς γραμμῆς αὐτῆς βλάπτει καιρίως τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα, ἐπιφέρει τραυματισμὸν, ὁ ὁποῖος ἔχει συνεπειὰς γενικωτέρας, ὡς πρὸς τὴν ὅλην ζωὴν οὐ μόνον τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ γίνῃ ἀνεκτὴ τοιαύτη τοῦ ἱεροῦ γάμου ποδοπάτησις, τοιαύτη τῆς παρανομίας, καὶ δὴ τῆς μοιχείας ἐπιβράβευσις, οἶαν, ὡς εἴδομεν, ἀποτελεῖ τὸ αὐτόματον διαζύγιον, χωρὶς νὰ ὑποστῆ καιρίον τραῦμα ἢ ὅλη τοῦ ἔθνους ψυχικὴ ὀλοκληρία. Ἄν δ' ἐκ τῆς φοβεραῆς καὶ ἐπιμόνου μοιχείας ἔχουν δημιουργηθῆ καταστάσεις, κακῶς καὶ ἐγκλητατικῶς ἐδημιουργήθησαν. Καὶ εἶναι ἀδιανόητον, ὅτι πρὸς χάριν τούτων τῶν καταστάσεων τὸ ἐγκλημα θὰ γίνῃ νόμος. Ἐὰν ἐκ τῶν παρανόμων συμβιώσεων ὑπάρχουν τέκνα, ὄχι ἀπλῶς νόθα, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μοιχογέννητα, ἃς μελετηθῆ τρόπος προστασίας τούτων, ὄχι ὁμως ἀνατινασσομένου εἰς τὸν ἀέρα τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, διότι ἐὰν ὁ γάμος ὡς ἰσόβιος συμβίωσις παύσῃ ὑπάρχων (καὶ αὐτοῦ καταλήγομεν) καὶ τῶν μοιχογεννητῶν τέκνων ἢ προστασία θὰ εἶναι διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ὅλως προσωρινή. Οὐδεὶς θὰ ἐμποδίσῃ καὶ ἢ ρήξασα τὸν γάμον μοιχαλὶς νὰ ριφθῆ εἰς τοὺς δρόμους αὔριον μετὰ τῶν τέκνων τῆς, ὅπως ἐρρίφθη καὶ ἢ νόμιμος, νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἄλλῃ νεωτέρας καὶ περισσότερον ἀρέσκουσας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ Ἱερά Σύνοδος δὲν δύναται νὰ δεχθῆ, ὅπως εἰσαχθῆ παρ' ἡμῖν οὔτε ὁ λεγόμενος ἀντικειμενικὸς κλονισμὸς τοῦ γάμου, κατὰ τὸ σύστημα φερ' εἰπεῖν τοῦ Ἑλβετικοῦ Κώδικος. Τοιοῦτα συστήματα εἶναι πάντῃ ξένα πρὸς τὰς Ὁρθόδοξους καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις τῆς Χώρας

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΓΚΑΤΖΙΡΟΥΛΗ

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης κ. Δημητρίου ἀπαλλαγέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ὑποχρέωσης τῆς διαποιμάνσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, αὕτη κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 8 Ἀπριλίου ἐ. ἔτους, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν Νικοδήμου Γκατζιρούλη, Ἀναργύρου Σταματοπούλου καὶ Ἀγαθονίκου Φιλιππότη πρὸς καταρτισμὸν τοῦ τριπροσώπου ψηφοδελτίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Ἀντιβασιλεὺς, ἀντιστράτηγος κ. Γεώργιος Ζωϊτάκης, προτάσει τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Παπακωνσταντίνου, προέκρινεν ἐκ τῶν τριῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναδειχθέντων ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενουμένης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος τὸν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτὴν κ. Νικοδήμον Γκατζιρούλην, ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ Διευθυντὴν Τύπου καὶ Ραδιοφωνίας τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Μικρὸν Μήνυμα τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου ἐτελέσθη ἐν τῷ συνοδικῷ μεγάρῳ τὴν 10 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ Πάσχα συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ δὲ Μέγα Μήνυμα ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

ἡμῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ γάμος, ὡς μυστήριον καὶ ὡς ἕνωσις ἰσόβιος, ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς μας ζωῆς. Τὸ θέμα τοῦ γάμου δὲν εἶναι μόνον νομικόν, ὥστε νὰ ρυθμίζεται μὲ βάσιν τὴν συγκριτικὴν ἔρευναν τῶν διαφορῶν νομοθεσιῶν καὶ τὴν τάσιν πρὸς διεθνῆ ὁμοιομορφίαν. Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὴν ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν μυστηριακὴν θεμελίωσιν, διότι εἰς ἄλλας χώρας γίνεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Πρὸς δὲ τούτοις τοιαῦται ρυθμίσεις, χαλαρώσεως τοῦ γάμου ἐνδεικτικαί, ὁμοῦν ἀπὸ ἀντιλήψεων ἤδη ἀπηρχαιωμένων. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ἐξέλιξις εἰς νομοθεσίας ἀκριβῶς χωρῶν, ὅπου θεμέλιον ἐτέθη οὐχὶ ὁ Χριστὸς καὶ τὸ ἱερὸν μυστήριον, ἀλλ' ὁ μαρξισμὸς καὶ ἡ ἀπάρνησις παντὸς τοῦ ἱεροῦ. Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ἀκριβῶς εἰς χώρας, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ μαρξισμὸς γίνεται στροφή ἐξόχως χαρακτηριστικὴ πρὸς τὴν κατοχύρωσιν τοῦ γάμου καὶ τὴν παρεμπόδισιν τῆς αὐθαιρέτου λύσεως αὐτοῦ. Θὰ ἦτο λοιπὸν ὅ,τι τὸ

τὴν Κυριακὴν τῶν Βαῶν, 14 Ἀπριλίου 1968, ἐγένετο εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν ἢ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ νεοκλεγέντος Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου. Τῆς τελετῆς τῆς χειροτονίας προέστη ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμος, συνιερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, Νικαίας κ. Γεωργίου καὶ Νέας Πελαγονίας κ. Νικολάου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Περιστερᾶς κ. Ἡλία.

Τὴν μεγαλοπρεπῆ τελετὴν τῆς χειροτονίας παρηκολούθησαν πυκνὰ πλήθη πιστῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον κατακλύσει τὸν καθεδρικὸν ναὸν καὶ οἱ ὅποιοι μὲ βαθεῖαν κατάνυξιν καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν ἀνεφώνουν «ἄξιος, ἄξιος!».

Προσφωνῶν τὸν νέον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Θεοφιλέστατε,

«Γίνε ἱερεὺς μου», εἶναι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου σου, ἐνὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ πὸν ἔχεις ἐκδώσει, τὸ ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκκυκλοφόρησε. Καί, ὅπως γράφεις εἰς τὸν πρόλογον, «τὸ ἰδανικὸ, πὸν (τὸ βιβλίον) τολμάει νὰ παρουσιάσῃ, ἀποτελεῖ γιὰ τὸν ἴδιον (τὸν συγγραφέα)—ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ ἐξετάσῃ τὴ συνείδησίν του—κριτικὴ καὶ καταδίκη». Διότι «δὲν ὑπόσχει παρὰ ἕνας μόνον ἱερεὺς», ὁ ὁποῖος «ταυτὸχρονα προσφέρει καὶ προσφέρεται».

ἀπαράδεκτον νὰ ἀπαρνηθῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τὰς χριστιανικὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν, εἰς τὸ βάθος τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἐρριζωμένας πεποιθήσεις, χάριν πειραματισμῶν, οἱ ὅποιοι ἢ βασίζονται ἐπὶ ὑπερφιλελευθέρων δῆθεν ἀντιλήψεων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἢ εἶναι ἐντελῶς ἀβασίμοι, συνηρημένοι πρὸς ἄλλους ἐξωφρενισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ὄρθόδοξος Ἕλληνας, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μείνῃ Ὄρθόδοξος καὶ νὰ μείνῃ Ἕλληνας, προσβλέπει ὡς εἰς παράδειγμα ἀκριβῶς πρὸς ἀποφυγὴν.

Ἐπὶ τούτοις ἐπικαλούμενοι δαφιλή τὴν ἀπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εὐλογίαν ἐφ' ὑμᾶς, διατελοῦμεν

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερωνύμος, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

Ὁ ἴδιος Αὐτός, «ὁ μοναδικὸς ἱερεὺς», ἔρχεται σήμερον, Θεοφιλέστατε, καὶ διὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διὰ χειρῶν ἡμῶν τῶν ἀναξίων δούλων Του, σοῦ λέγει: «Γίνε ἀρχιερεὺς μου» καὶ σὲ καλεῖ νὰ ἀρχίσῃς γράφω ἕνα νέον βιβλίον, ἕνα νέον τόμον, «ἐν ᾧ δακτύλῳ ἐγγέγραπται Πατὴρ ὁ Λόγος», ἀδιάφθορος, ἀμόλυντος, ὅπως παρεδόθη εἰς τοὺς ἁγίους καὶ θεολέκτους Ἀποστόλους, ὅπως ἠρμηνεύθη ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ θεοφόρους Πατέρας, ὅπως ἐκκληρονομήθη ἐντὸς τῆς μᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

«Γίνε ἀρχιερεὺς μου», σοῦ λέγει, διὰ νὰ συνεχίσης τὸ ἔργον τῆς ἀτελευτήτου στρατιᾶς τῶν γενναίων μαχητῶν τῆς πίστεώς μας, ἡ ὁποία ἐκκινεῖ ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, διέρχεται διὰ μέσων αἰώνων καὶ μαρτυρίων, παρελαίνει ἐνώπιόν μας κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, καὶ συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

«Γίνε ἀρχιερεὺς μου», σοῦ λέγει, διὰ νὰ ποιμάνῃς καὶ σὲ τὰ πρόβατά Του. «Γίνε ἀρχιερεὺς μου» καὶ «ποιμάνειν τὰ ἄρνια μου, ποιμάνειν τὰ πρόβατά μου», σοῦ ἐπαναλαμβάνει, καθὼς καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι μεγάλοι ποιμένες καὶ ὀνομαστοὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἐποίμωσαν τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτοὺς λογικὰ πρόβατά Του, διὰ νὰ τὰ ὀδηγήσουν εἰς νομὰς σωτηρίους, διὰ νὰ τὰ θρέψουν καὶ νὰ τὰ ἀξήσουν πνευματικῶς, μὲ τὸ «ἄδολον γάλα», ἢ μὲ τὴν στερεὰν τροφήν, τῆς ὁποίας εἶχον ἀνάγκην.

«Γίνε ἀρχιερεὺς μου», σοῦ λέγει, διὰ νὰ ἐξαγιάσης τοὺς πιστοὺς Του, νὰ τοὺς καταστήσης «φῶς» καὶ «ἀλας» ἐντὸς τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ «λίθους τιμίους» διὰ τὸ αἰώνιον καὶ ἀκατάλυτον οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἀπεργάζεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἡ ὁποία εἶναι τὸ «ἐργαστήριον τῆς ἁγιότητος», ὅπως γράφεις εἰς ἕνα ἄλλο βιβλίον σου, τοῦ 1968 καὶ αὐτό.

«Γίνε ἀρχιερεὺς μου», σοῦ λέγει, διὰ νὰ «προσφέρῃς» τὴν θυσίαν Του, ἀλλὰ καὶ ὅπως Ἐκείνος νὰ «προσφέρῃσαι», ὡς θῆμα, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ καθήκοντός σου καὶ τῆς δόξης Του. Διότι, ὅπως γράφεις εἰς ἕνα βιβλίον σου, «γίνεται κανεὶς ἕνας γνήσιος ἀπόστολος ὄχι μὲ τὸ νὰ κηρύττῃ, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ὑποφέρει». Σὺ, ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, γράφεις εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον: «Καθιέρωσέ με στὸ Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ σου, ὅπως καθιέρωσες τὸν Ἰωάννη. Ἐμπιστεύσου με, ὅπως τὸν Ἰωάννη, στὴ Μητέρα Σου. Δός μου τὴ χάρι νὰ τὴν πάρω στὸ σπίτι μου, μαζί μου, μέσα μου, γιατί εἶναι ἡ ἐγγύησις τῆς ἀληθινῆς καθιερώσεως καὶ τῆς παρουσίας Σου. Κάνε με ἱκανὸ νὰ φέρω τὴν παρουσίαν σου στοὺς ἀνθρώπους. Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ σῶμα μου καὶ τὴν ψυχὴ μου, τὴ θέλησί μου, τὰ αἰσθήματά μου, τὴ σκέψις μου. Δὲν θέλω νὰ κρατήσω τίποτα, πὸν νὰ μὴ σοῦ ἀνήκῃ καὶ νὰ μὴ βρισκεται σὲ συμφωνία μαζί σου, Κύριε. Κάνε ν' ἀκούσω ξανὰ αὐτὸν τὸ λόγο, πὸν ἔκρινε ἢ θὰ κρίνῃ τὴ ζωὴ μου: «Γίνε ἱερεὺς μου». Κύριε, κάνε ἀπὸ μένα, πραγματικὰ, τὸν ἱερέα σου. Ἀμήν».

Θεοφιλέστατε,

Ὁ Κύριος εἰσήκουσε τὴν προσευχήν σου· ἐπῆρε τὸ ὄστράκινον σκευὸς σου, καὶ τὸ μετεμόρφωσε εἰς πραγματικὰ ἰδικόν Του ἱερέα.

Τώρα, ἀφοῦ ὄχι μόνον δὲν τὸ ἐπεδίωξες, ἀλλὰ καὶ μετῆλθες ὅλα τὰ νόμιμα μέσα διὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃς, σὲ ἐκάλεσε καὶ σὲ καλεῖ νὰ γίνῃς ἀρχιερεὺς. Ἐκείνος καὶ ἡ Χάρις Του θὰ σοῦ δώσουν ὅ,τι χρειάζεται, διὰ νὰ μεταπλασθῇς εἰς ἀρχιερέα ἰδικόν Του. Ἐξ ὀλοκλήρου ἰδικόν Του. Τὰ καθήκοντά σου ὡς ποιμένος τὰ εἶχες προδιαγράψει εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία σου, πὸν τὰ φύλλα του εἶναι παρμένα ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιάς σου. Ἐκεῖ ἔγραψες: «Ὅπως ὁ πατέρας στήν κάθε στέγη εἶναι ὁ σπιτικός, πὸν τὸ κῆρος του καὶ τὴν ἐξουσία του καὶ τὴ θέσι του τὰ ὑποτάσσει στήν ἀγάπην καὶ τὰ ἀξιοποιεῖ γιὰ ἀνέβασμα τῆς οἰκογενείας του καὶ στήν ἀνάγκη θυσιαστέου γι' αὐτήν, ἔτσι καὶ ἐγώ. Τὴ θέσι μου εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἀξιοποιήσω γιὰ τὴν παραγωγή τῆς ἱερῆς μεγάλης οἰκογενείας, στήν ὁποία μὲ τοποθέτησες ποιμένα, καὶ ἂν οἱ καιροὶ τὸ προστάξουν, θὰ θυσιασθῶ ἀσκώντας τὸ ἱερό μου λειτουργήμα». Καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Κύριον, ἔγραψες: «Πλησιάζω τὸ ἱερό θυσιαστήριον. Γονατίζω μπροστά σου. Κι' ἀπλώνω τὰ χέρια νὰ σοῦ προσφέρω μιὰ καρδιά, τὴν καρδιά μου, μὲ ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης, πὸν τὸ χέρι μου μέσα τῆς ἔκρυψε καὶ δειλὰ νὰ σοῦ πῶ: «Κύριε, φιλῶ σε».

Νικόδημε, προσεπιμαρτυρῶ, καὶ μαζί μου αἱ χιλιάδες τῶν ψυχῶν πὸν σὲ ἐγνώρισαν· ναί, ἀγαπᾶς τὸν Κύριον. Τὸ ἔχεις ἀποδείξει μὲ τὴν μέχρι τοῦδε ζωὴν σου. Τὸ ἀποδεικνύεις σήμερον, μὲ τὴν ὑποταγήν σου εἰς τὸ κέλευσμά Του· θὰ τὸ ἀποδείξῃς καὶ εἰς τὸ μέλλον μὲ τὴν θεοφιλή ποιμαντορίαν σου. Πλησίασε καὶ πάλιν εἰς τὸ θυσιαστήριον. Πρόσφερε καὶ πάλιν τὴν καρδιά σου. Ἐπανάλαβε εἰς τὸν Κύριον: «Ναί, Κύριε· οὐ οἶδας ὅτι φιλῶ σε».

Ὁ νέος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος, βαθύτατα συγκινημένος, ἀπήντησε δι' ὀλίγων, εἰπὼν τὰ ἐξῆς:

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,

Σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν ἀγάπην σας.

Παρακαλῶ, συγχωρήστε με, πὸν δὲν μπορῶ, αὐτὴ τὴν ἱερῆ ὥρα, νὰ πῶ τίποτα οὔτε σὲ σὰς οὔτε στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Μπροστά μου βλέπω τὸ Ἱερό Θυσιαστήριον, σὰν ἄλλο Σινᾶ νὰ «καπνίζει» ὅλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι ἐπ' αὐτὸ τὸν Θεόν» (Ἐξόδ. ιθ' 18). Ἀκόμα, αἰσθάνομαι τὴν πύρινον γλῶσσαν τῆς Πεντηκοστῆς νὰ γεμίζουν τὸ χῶρον. Καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύσις μου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀντέξῃ τὸ θαῦμα. Νὰ τὸ συλλάβῃ, νὰ τὸ ζῆσῃ, νὰ τὸ ἐκφράσῃ.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἐπιτρέψτε με νὰ προχωρήσω πρὸς τὴν ἱερῆ βαθμίδα μὲ ἐνατένισιν καὶ σιωπῇ.

Καὶ σεῖς, ἅγιε Δέσποτα, καὶ ἡ παρεμβολὴ τῶν σεπτῶν Ἀρχιερέων καὶ οἱ ἀγαπημένοι μου συμπε-

σβότεροι και τὸ Χερουβικό τάγμα τῶν διακόνων και ὁ ἐκλεκτός λαός, ἡ Ἐκκλησία ὀλόκληρη, προσευχηθήτε. Προσευχηθήτε θερμά, «ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορινθ. ιβ' 9).

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς και Μεγαρίδος κ. Νικόδημος ἀφοῦ διένειμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸ ἀντίδωρον εἰς τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα, μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὅπου ἐδέχθη τὰς εὐχὰς τῶν πιστῶν. Ἐκεῖ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος προσεφώνησε τὸν νεοχειροτονηθέντα Μητροπολίτην Ἀττικῆς και Μεγαρίδος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀττικῆς και Μεγαρίδος και ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ Κύριε Νικόδημε!

Εἶναι ἀδόνατον νὰ φαντασθῆτε πόσῃ χαρὰν και πόσῃ συγκίνησιν προὐκάλεσεν εἰς τὴν Μυτιλήνην ἡ χαρμόσυνος εἶδησις, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ προσπάθειά της νὰ θέτῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν «τὸν λόχρον ἐπὶ τὴν λυχνίαν», ἐξέλεξατο Ὑμᾶς, τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὡς Μητροπολίτην τῆς μεγάλης και ἐπιφανοῦς Μητροπόλεως Ἀττικῆς και Μεγαρίδος. Καὶ τὴν χαρὰν και τὴν συγκίνησιν ταύτην πρῶτος ἐγὼ ἐδοκίμασα διὰ πολλοὺς μὲν λόγους, ἰδίᾳ δὲ διότι σεῖς ὑπῆρξατε ἐπὶ μίαν ἐξαετίαν ὁ πρῶτος και ὁ κορυφαῖος ἐπιτελής μεταξὺ τῶν θεολόγων κληρικῶν και λαϊκῶν, οὗς, θεία χάριτι, ἀριθμεῖ τὸ πνευματικὸν ἐπιτελεῖον τῆς ταπεινῆς μου ἐπισκοπῆς, ἔτι δὲ διότι σεῖς ὑπῆρξατε ὁ ἐμπνευσμένος διδάσκαλος και χειραγωγός τοῦ προσφιλοῦς ποιμνίου μου και ὁ κατὰ Χριστὸν παιδαγωγός τῆς μαθητιώσης νεολαίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδώκατε μὲ δλην τὴν φλόγα τῆς πίστεως ὅ,τι πολῦτιμον εἶχετε μέσα εἰς τὴν τιμίαν ψυχὴν σας. Ἀλλὰ ἀκόμη και δι' ἕνα ἄλλον λόγον, ὁ ὁποῖος συνδέει ἀμφοτέροισι περισσότερον, ὅτι ἐγὼ ὅταν ἠγαγκάσθην νὰ ἀφήσω τὰ μαρτυρικὰ και αἱματόβροκτα μέρη τῆς Ἀντικῆς Μακεδονίας, ὅπου ἐπὶ 13 ἔτη ὡς ποιμὴν τῶν ψυχῶν ὑπῆρξατε τὸν Χριστὸν και τὴν Ἑλλάδα, ἠξιώθην, ἀναθελθὼν φωτισθεῖς, νὰ παραλάβω ὑμᾶς ὡς πρῶτον συνεργάτην εἰς τὴν νέαν μου ἐπισκοπὴν εἰς τὴν Μυτιλήνην, τὴν μεγάλην και ὡραῖαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, ἀφοῦ πρῶτον σᾶς μετέδωκα τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης εἰς μίαν Λειτουργίαν ἐξόχως συγκινητικὴν, τελεσθεῖσαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία παραμένει εἰς ἐμὲ ἀλησμόνητος.

Διὰ πάντα ταῦτα σήμερον, Κυριακὴν τῶν Βαίων, ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ διακόνω τὸ ἁγιαστικὸν και διδακτικὸν ἔργον μου και νὰ ἔλθω εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀδελφὰ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου, διὰ νὰ μετάσχω εἰς τὴν χειροτονίαν σας, νὰ προσευχηθῶ μετ' ἄλλων προσφιλῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν διὰ τὴν νέαν διακονίαν σας, νὰ παρεδρεύσω μετὰ σοῦ, ἐπισκόπου ὄντος, παρὰ τῷ ἱερῷ θυσιαστηρίῳ, νὰ σᾶς καμαρώσω ὡς ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ και νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα χαρᾶς, ἀγάπης και σεβασμοῦ

μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς περιβάλλει ὁ εὐσεβὴς λαός τῆς Μυτιλήνης.

Σᾶς συγγαίρω, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ἐπὶ τῇ ἐπαξία προαγωγῇ σας και ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ σὲ πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἅγιοι τῆς Νήσου μας Ἱεροῦχοι, Ὅσιοι και Μάρτυρες, τοὺς ὁποῖους πολλὰκις ἐν λόγοις ἐξυμνήσατε μὲ τὸ ἐξαιρετικὸν ποιητικὸν ἄλαντον ποῦ σᾶς ἐπροοίκισεν ὁ Θεός και μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστιανικοῦ λυρισμοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου κατέχεται ἡ ὡραία ψυχὴ σας, θὰ σᾶς συνοδεύουν εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἀρχιερατικῆς σας ζωῆς, διὰ νὰ ὀδηγήτε τοὺς Χριστιανούς σας «εἰς νομὰς χαρισμάτων» και νὰ καταστήσητε τὴν ἐπαρχίαν σας πρότυπον Χριστιανικῆς πολιτείας.

«Ἀνδρίζου, κραταιοῦ και ἰσχυρε», ἀδελφέ, και «ὁ Θεός τῆς ἀγάπης και τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

Ἀκολούθως ὁ Ἅγιος Μυτιλήνης προσέφερεν εἰς τὸν νέον Μητροπολίτην ἐγκόλπιον εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης και ἐκτιμῆσεως.

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς και Μεγαρίδος κ. Νικόδημου ἐγένετο τὴν Μεγάλῃν Τρίτην τὸ ἀπόγευμα, 16 Ἀπριλίου, εἰς τὸν ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κηφισίας μετὰ πάσης λαμπρότητος και μεγαλοπρεπείας, παρουσία χιλιάδων πιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὑπερπληρώσει οὐ μόνον τὸν ἱερὸν ναόν, ἀλλὰ και τὴν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐκτεταμένην πλατεῖαν. Εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Νικαίας κ. Γεώργιος και Νέας Πελαγονίας κ. Νικόλαος, ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν και στρατιωτικῶν ἀρχῶν και ἄλλοι ἐπίσημοι.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματεῦοντος τῆς Ἱ. Συνόδου πανοσ. ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου Κατσούρη τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς τὸ ἱερὸν κλῆρον και τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀττικῆς και Μεγαρίδος, ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος προσεφώνησε τὸν νέον Μητροπολίτην Ἀττικῆς και Μεγαρίδος κ. Νικόδημον, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας και τῆς Πολιτείας πρόκρισις τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἵνα αὕτη ἀνάλαβῃ τὴν ποιμαντορίαν μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δεικνύει ἀφ' ἐνός μὲν τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν αὐταὶ τρέφουν πρὸς τὸ σεμνὸν και σεπτὸν πρόσωπόν σας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν αὐταὶ ἔχουν πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἐν τῷ Ἀμπελωμῷ τοῦ Κυρίου διακονίαν σας.

Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐκλήθητε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐργασθῆτε, ἀπεδώσατε πλουσίους καρπούς.

Ἡ Λέσβος, ὅπου ἐπὶ ἐξαετίαν ὑπηρετήσατε ὡς

ιεροκήρυξ, δονεῖται ἀκόμη ἀπὸ τὸ μεστὸν καὶ βαθυ-
στόχαστον κήρυγμά σας.

Ἡ σπουδάζουσα Νεολαία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι
καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν ἐμφυχωτικὴν καὶ φωτεινὴν
χάρων αὐτῆς ἐργασίαν σας.

Οἱ λόγοι, κληρικοί καὶ λαϊκοί, ἀποβλέπουν εἰς
τὸν ἰκανώτατον καὶ πολυγρόφον συγγραφέα ὄχι μόνον
ὡς πρὸς διακεκομμένον συνάδελφόν των, ἀλλὰ
καὶ ὡς πρὸς φωτισμένον καθοδηγόν των εἰς τὰ προ-
βλήματα τῆς Τέχνης τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, εἰς τὴν ὁποίαν εἰρ-
γάζητε τελευταίως ὡς Διευθυντής, καὶ αὕτη δύ-
ναται νὰ προσεπιμαρτυρήσῃ διὰ τὰς πολλὰς καὶ πο-
λυτίμους ὀργανωτικὰς καὶ διοικητικὰς σας ἰκανό-
τητας.

Ἡ φυσικὴ ἀφ' ἐτέρου ἐγγένεια ψυχῆς, ἡ ὁποία
σὰς διακρίνει, ἢ γνώσις τεσσάρων ξένων γλωσσῶν
καὶ ἢ δι' αὐτῶν δυνατότης παρακολούθησεως τῆς
παγκοσμίου πνευματικῆς κινήσεως, ἢ πολυμερῆς καὶ
ἀρτία μόρφωσίς σας, τὰ πολλὰ τάλαντα διὰ τῶν ὁποίων
σὰς ἔχει προικίσει ὁ Θεός, πάντα ταῦτα θὰ σὰς ἐπι-
τρέπουν νὰ κινήσῃ ἀνέτως μεταξὺ ὄλων τῶν στρω-
μάτων τοῦ ποικιλομόρφου ποιμνίου σας.

Πρὸ παντὸς ὅμως τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνε-
πίληπτον ἠθὸς σας καὶ ἡ βαθεῖα πίστις σας πρὸς τὸν
Ἀρχηγὸν καὶ θεμέλιον τῆς ἀμωμήτου καὶ ἀσπίλου Ἐκ-
κλησίας μας, θὰ ἀποτελέσουν τὸν μοχλόν, διὰ τοῦ
ὁποίου θὰ κατορθώσῃτε νὰ ἀνυψώσῃτε πνευματι-
κῶς τὸ ποιμνίον σας μέχρι καὶ τοῦ ἐπουρανίου θρό-
νου τοῦ Σωτήρος μας.

Μετὰ χρηστῶν ὄθεν ἐλπίδων καὶ διαπύρων καὶ
ὀλοκαρδίων ἐδῶν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τοῦ ποιμνίου τῆς
λαχούσης ὑμῖν θεοσώστου ἐπαρχίας, ἐξ ὀνόματος τῆς
Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος ἐγκαθιστῶμεν ὑμᾶς ὡς ποιμενάρχην τῆς Ἱε-
ραῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

Σεβασμιώτατε,

Ἐγκαινιάζετε τὴν ποιμαντορίαν σας ἐντὸς τῆς
πενσέπτου ἑβδομάδος τῶν Ἁγίων Παθῶν τοῦ Κυ-
ρίου μας. Ἄς εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἐπὶ πλέον ὑπόμνη-
σις, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν
πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν ὅσοι εἴχομεν τὸ προνόμιον
καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ὄντως τιμὴν, νὰ ἐπιφορτισθῶμεν
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ διακόνημα τῆς ποιμαντορίας.
Ἡ νύμφις τῶν ποδῶν τῶν Μαθητῶν, ὑπὸ τοῦ Κυρίου,
εἶναι ὑπόδειγμα διὰ πάντας μὲν τοὺς Χριστιανούς,
ἰδιαίτερος ὅμως διὰ τοὺς ποιμένας. Ὅπως σεῖς ὁ
ἴδιος κάποιον γράφετε, Σεβασμιώτατε, ὅτι ὡς ὑπῆρέ-
ται τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν
ὄρθιοι ἢ καθιστοί, διὰ τῆς θείας βοηθείας, εἶναι δυ-
νατὸν νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν γονατισμένοι. Θὰ πλύνωμεν
τοὺς πόδας τῶν ἀδελφῶν μας καὶ τοιουτοτρόπως,
διὰ τῆς ταπεινῆς καὶ σιωπηλῆς διακονίας μας, θὰ
κατορθώσωμεν ὅτι δι' ἄλλων μέσων ἦτο ἀδύνατον νὰ
ἐπιτύχωμεν.

Σεβασμιώτατε,

Εἰς τοὺς νέους ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἀναλαμβάν-

νετε ἀπὸ σήμερον, θὰ ἔχετε συμπαραστάτην Ἐκεῖνον,
ὁ Ὅποιος σὰς ἐπεστράτευσε. Θὰ εἶναι πάντοτε πλη-
σίον σας. Καὶ πλησίον Του, ὡς συμπολεμιστὰς σας,
θὰ ἔχετε καὶ ὄλην τὴν οὐράνιον στρατιὰν τῶν Ἁγίων
Του, ἐξαιρέτως δὲ τὸν Μεγαλομάρτυρα, εἰς τοῦ ὁποίου
τὴν μνήμην εἶναι ἀφιερωμένος ὁ καθεδρικός σας ναός.

Βαθύτατα συγκινημένος ἐκ τῆς προσφωνήσεως
τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν θερμῶν ἐκδηλώσεων τοῦ
λαοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ αὐθόρμητοι ἀναφωνήσεις «ἄξιος,
ἄξιος!» ἐδόνουν τὸν ἱερὸν ναὸν καὶ τὸν περίβουλον
αὐτοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ
Μεγαρίδος κ. Νικόδημος ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι ἐν-
θρονιστήριον λόγον:

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Ἰκετεύω τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, οἱ πρῶτες λέ-
ξεις, ποὺ θὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου στὴν ἱερῇ αὐτῇ
ἐπαλξι, νὰ μὴ εἶναι δικές μου, ἀλλὰ δικές Του.

Μόλις προχθὲς ἔζησα τὸ θαῦμα καὶ τὸ θάμβος τοῦ
προφήτου Ἡσαίου. Ἡ σεπτὴ χορεία τῶν ἐπισκόπων
πῆρε τὸν προωμένο ἄνθρωκα τῆς ἀρχιερωσύνης ἀπὸ
τὸ Ἱερὸ Θυσιαστήριον, ἀπὸ τὴν λογισμένη πλευρὰ
τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ τὸν ἀπόθεσε ὄχι μόνον στὰ
χεῖλη μου, ἀλλὰ στὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς μου, γὰρ
νὰ ἐπιφέρῃ ἐκεῖ τὴν πιὸ σημαντικὴ ἀλλοίωσι καὶ νὰ
μεταπλάσῃ τὸ ὀστέριον πλάσμα σὲ δοχεῖο τῆς λυ-
τρωτικῆς Χάριτος καὶ σὲ κρῖνο τῆς ἀποστολικῆς
Παραδόσεως. Σήμερον παρακαλῶ τὰ ἀόρατα στὰ
μάτια μας λειτουργικὰ πνεύματα, τὰ «εἰς διακονίαν
ἀποστελλόμενα» (Ἐβρ. α' 14), νὰ τοποθετήσουν
στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, στὸ χῶρον τῶν προσανα-
τολισμῶν, τῶν τοποθετήσεων καὶ τῶν αἰσθημάτων,
τὴ διάθεσι καὶ τὴν προσευχὴ τῆς πλήρους παραδό-
σεως στὸ Θεὸ καὶ στὸ θέλημα Του. Ἔτσι, ὥστε νὰ
μπορέσω νὰ ἐμπιστευθῶ, μὲ τὸσο ἀπόλυτο, τὴν ἕπαρ-
ξί μου καὶ τὴν τοπικὴ τούτῃ Ἐκκλησία στὴν ἀγάπη
Του καὶ στὴν Χάρι Του. Νὰ ἀξιωθῶ, πηγαῖα, εἰλι-
κρινά, νὰ ἐπαναλάβω τὸ θεόπνευστο λόγο: «τὰ νῦν
παρατίθεμαι» ἐμαυτὸν καὶ «ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ
καὶ τῷ λόγῳ τῆς Χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποι-
κοδομησαὶ καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγια-
σμένοις πᾶσιν» (Πράξ. κ' 32).

Ἄλλωστε, αὐτὸ εἶναι στὸ σύνολό του τὸ νόημα
τῆς σεμνῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς. Σκοπός
τῆς δὲν εἶναι νὰ δώσῃ τὴν εὐκαίριον ἐξαγγελίας προ-
γραμμάτων. Ὁ ἐπίσκοπος δὲν εἶναι ἓνας «κοινωνικός
ἐργάτης» οὔτε ἓνας «ἠγέτης», μὲ τὸ συνηθισμένο
περιεχόμενο τοῦ ὄρου. «Ἄγγελος Κυρίου ἐστὶ» (Ἰω-
άννου Χρυσοστόμου, ὁμιλ. II εἰς Β' πρὸς Τιμόθεον),
«ὅτι οὐ τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὰ τοῦ πέμποντος ἀναγγέλλει»
(Ἰωάν. Χρυσ. ὁμιλ. II εἰς Ρωμ.) καὶ ἀποστολὴ
τοῦ ἔχει «πτερώσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦ-
ναι Θεῷ» (Γρηγορ. Ναζιανζηνοῦ, Ἀπολογητικὸς
κβ'). Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του, ἡ παρουσία του, ἡ μαρ-
τυρία του, τὸ ἔργο του ἀποτελοῦν μιὰ θυρίδα, ἀπ' τὴν
ὁποία τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ,

ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ «ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ» (Α' Κορ. α' 18), διοχετεύονται στὴν συγκεκριμένη ιστορική στιγμή καὶ προσφέρονται δυναμικὰ καὶ λυτρωτικὰ στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἐπομένως φυσικό, ξεκινῶντας κανεὶς γιὰ μιὰ τέτοια ἀποστολή, κάνοντας τὰ πρῶτα βήματα σὲ μιὰ τέτοια ἰδιότυπη πορεία, νὰ μὴ τολμᾷ νὰ διατυπώσῃ στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν Ἐκκλησία, ἐπαγγελίες καὶ νὰ ξεδιπλώσῃ ἀνθρώπινα προγράμματα, ἀλλὰ νὰ νοιώθῃ ἔντονη τὴν ἀνάγκη νὰ παραδώσῃ τὴν προσωπικὴ του ἀγωνία καὶ τὴν «Θεοῦ φτεία», τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν» (Διαταγαὶ τῶν ἁγ. Ἀποστ. Α' εἰσαγ.) στὴν ἀνοικτὴ, ματωμένη ἀγκάλη τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ μάλιστα, ὅταν τὸ ξεκίνημα αὐτὸ γίνεται μέσα στὴν πένθιμη ἀτυμόσφαιρα καὶ τὴν περισυλλογὴ καὶ τὸν πόνο τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Σὰν μιὰ δεύτερη ὁμῶς κίνησι, ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος σήμερα ἔρχεται νὰ ζήσει κοντὰ στὸ λαὸ αὐτὸ καὶ νὰ πεθάνῃ μαζὶ του, νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκθέσῃ στὰ ἀδέλφια του τὴν βαθεῖα, συγκλονιστικὴ ἀγωνία του, ὥστε καὶ ἐκεῖνοι νὰ τὴν κάνουν δική τους ἀγωνία καὶ περιεχόμενο κραυγῆς ἰσχυρᾶς πρὸς τὸν Κύριον.

Ἀδελφοί μου, ὁ ὁμιλῶν ἔχει τὸ τραγικὸ προνόμιο νὰ εἶναι ὁ νεώτερος καὶ κατὰ τὰ πρεσβεῖα καὶ κατὰ τὴν ἡλικία ἐπίσκοπος μέσα στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ εἶναι κληρονόμος μιᾶς ἱερῆς παραδόσεως καὶ ταυτόχρονα φορεὺς τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῶν προβληματισμῶν τῆς σύγχρονης μεταπολεμικῆς γενεᾶς. Ὁ ἴδιος αἰσθάνεται ἓνα ψυχικὸ σύνδεσμο μὲ τὸν κόσμο τῶν νέων. Ἐξῆσε καὶ ζῆ μαζὶ τοὺς τὸ δρᾶμα τῆς σύγχρονης ιστορίας. Τυλίχτηκε μέσα στοὺς καπνοὺς τῶν πολέμων. Χάρισε τὴν ἀπίστευτη ἀνάπτυξι τῆς τεχνικῆς, ἀλλὰ καὶ ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγῃ ὁ φόβος τῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποία ἡ τεχνικὴ μας αὐτὴ, σὲ μιὰ καὶ μόνη τοῦ χρόνου στιγμή, μπορεῖ νὰ φέρῃ στὸν γηρασμένο πλανήτη μας. Γνώρισε τὴν σύμπτωξι τοῦ κόσμου σὲ μιὰ γειτονιά, ἀλλὰ καὶ τὴν πίεσι καὶ τὴν κατάθλιψι τῆς μοναξιάς, τὴν ὁποία μέσα στὴν μαζικὴ ζωὴ μας δοκιμάζουμε. Προβληματίστηκε πάνω στὸ φαινόμενο τῆς κοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας τῶν λαῶν, ἀλλὰ καὶ στὶς δολοφονικὰς ἀπόπειρες ποὺ γίνονται ὄχι μόνο στὸ συγκεκριμένο ἄτομο ἢ στὸν συγκεκριμένο ἐκπρόσωπο φυλῆς ἢ ἰδεολογίας, ἀλλὰ στὴν δολοφονία, ποὺ κάθε μέρα πραγματοποιεῖται τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

Ὁ νεώτερος ἐπίσκοπος τῆς ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἓνα γνήσιο παιδί τῆς ἐποχῆς του, καὶ φέρει ἐπάνω του, μέσα του, ὅλα τὰ μειονεκτήματα καὶ ὅλες τὶς ἀγωνίες αὐτῆς τῆς ἐποχῆς. Οἱ προσανατολισμοὶ τῆς σημερινῆς νεότητος τὸν ἀπασχολοῦν σοβαρά. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας εἶναι πρόβλημά του. Ἡ ἀνάπτυξι τῆς καθεμιᾶς προσωπικότητος καὶ ἡ πορεία τῆς σὲ δρόμους εὐγενικοὺς καὶ ὠραίους τὸν βασανίζει. Ἀπὸ τὰ προβλήματα, ποὺ εἶναι καθαρὰ προσωπικά, μέχρι ἐκεῖνα, ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν οἰκογένεια καὶ ἐκεῖνα, ποὺ ἀναφέρονται στὴν οἰκουμενικὴ μορφὴ τῆς

συνγχρόνου ζωῆς, συνωθοῦνται στὴ σκέψι του καὶ στὴν καρδιά του.

Δὲν φιλοδοξεῖ νὰ δώσῃ ἀπαντήσεις καὶ λύσεις τυποποιημένες στὰ προβλήματα αὐτὰ. Πιστεύει ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱερέως, τοῦ ἐπισκόπου, τῆς Ἐκκλησίας ὁλοκλήρου δὲν εἶναι νὰ νεκρώσῃ τὴν ἀνθρώπινη σκέψι καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀγωνία δίνοντας πρόχειρες συμβουλές, ἀλλὰ νὰ ξανοιχτῆ σ' ἓνα διάλογο μὲ τὸν σύγχρονο κόσμο. Διάλογο, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνοίξῃ στὸν κόσμο μας αὐτὸν ὀρίζοντες, θὰ τὸν πείσῃ, θὰ τὸν βοηθήσῃ ὥστε, χρησιμοποιῶντας τὸ ὑπέροχο δῶρο τῆς ἐλευθερίας, νὰ πορευθῆ πρὸς τὸν Θεὸ, νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀληθινὰ καὶ νὰ τοῦ δοθῆ ὀλοπροθύμια. Ὁ πόθος τοῦ νεωτέρου Ἐπισκόπου καὶ ἡ ἀγωνία του εἶναι νὰ ὑπηρετήσῃ μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις στὸ ἀνοιγμα αὐτοῦ τοῦ διαλόγου. Ὁ Θεὸς νὰ μιλήσῃ στὸ σημερινὸ κόσμο καὶ ὁ κόσμος νὰ διαλεχθῆ μὲ τὸν Θεό.

Ἰσως μερικοὶ νὰ φοβηθοῦν, ὅτι αὐτὸ σημαίνει ἀποκοπὴ ἀπὸ τὴν παράδοσι, ἀπὸ τὸν θησαυρὸ τῆς σοφίας καὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς πνευματικότητος, τὸν ὁποῖο μᾶς κληροδότησαν οἱ αἰῶνες. Κάθε ἄλλο. Ἄνοιγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸν κόσμο καὶ στὴ ζωὴ τοῦ πολυσυνθῆτου καὶ προβληματικοῦ αἰῶνος μας δὲν σημαίνει ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν. Δὲν σημαίνει ἄκριτο αὐτοσχεδιασμός, νόθευσι τῆς πίστεως ἢ τῆς ζωῆς. Ἀντίθετα, πιστεύουμε, ὅτι διὰ τὰ ἀνοίξῃ αὐτὸς ὁ διάλογος, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνῃ στροφὴ καὶ βῆθισμα οὐσιαστικὸ στὶς πηγές. Ἐμεῖς πρῶτοι, οἱ κληρικοὶ, ποὺ ἔχουμε στὴν Ἐκκλησία τὴ θέσι τοῦ διδασκάλου, νὰρθοῦμε σὲ ἀμεση, ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν Ἀποκάλυψι, μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ μὲ τὸν ἀτίμητο πατερικὸ πλοῦτο. Καὶ νὰ φέρομε, μετὰ, αὐτὸν τὸν πλοῦτο κοντὰ στὸ σημερινὸ ἄνθρωπο.

Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, στὴν ἐπίσημη τούτη στιγμή, νὰ καταθέσουμε τὴν ὁμολογία. Ἐμεῖς πρῶτοι, οἱ κληρικοὶ καὶ ὁ θεολογικὸς κόσμος εὐθρονόμαστε. Μιλᾶμε γιὰ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν Ἁγία Γραφή δὲν τὴν γνωρίζουμε ἐπαρκῶς. Καταφεύγουμε στὴν Παράδοσι γιὰ νὰ στηρίζουμε τὶς ἀπόψεις μας, κ' ὅμως τὴν Παράδοσι δὲν τὴν ἔχουμε μελετήσει ὅσο θάπρεπε. Καὶ δὲν εἴμαστε σὲ θέσι οὔτε νὰ βοηθήσουμε τὸν ἑαυτό μας οὔτε νὰ ὑπηρετήσουμε στὸ διάλογο τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν σύγχρονο κόσμο.

Ἱερεῖς καὶ κήρυκες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, Κατηχηταὶ καὶ ἀρχηγοὶ νεανικῶν κινήσεων μέσα στὴν Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀνανεώσουν τὴν Θεολογία μας, νὰ σκύψουν μὲ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια στὶς πηγές, νὰ τραφοῦν οἱ ἴδιοι πνευματικὰ καὶ νὰ γίνουν ἱκανοὶ νὰ προσφέρουν «ἄρτον» καὶ «ῥῥω», τὸν «ζῶντα λόγον τοῦ Θεοῦ», ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιλύει ἐξωτερικὰ, ἐπιφανειακὰ τὰ προβλήματα, ἀλλὰ ἀνακαινίζει ὀλοκλήρου τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάνει «καινὴ κτίσι», «καινὸ ἄνθρωπο», ἱκανὸ νὰ κινήθῃ ἐλεύθερα καὶ νὰ δώσῃ πνευματικὸ νόημα καὶ πνευματικὴ κατεύθυνσι στὴ ζωὴ του.

Ἀκόμα πιστεύουμε, ὅτι γιὰ νὰ ἀνοιχθῆ καὶ νὰ πορευθῆ ἡ Ὁρθοδοξία πρὸς τὸν σύγχρονο κόσμο καὶ

νά ἀρχίσῃ μαζὴ του θετικό και δημιουργικό διάλογο, πρέπει νά τοῦ προσφέρῃ μέ τήν θερμότητα και τήν καθαρότητα τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς τῆ λατρεία.

Ἡ λατρεία δὲν εἶναι οὔτε ἓνα ἀπλό ἐπεισόδιο οὔτε μιὰ λεπτομέρεια μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Εἶναι στοιχεῖο οὐσιαστικό και πρωταρχικό. Πρῶτα - πρῶτα, δὲν μπορεί κανεὶς νά ἀνοίξῃ διάλογο μέ τόν Θεό, νά τοῦ μιλήσῃ και νά τόν ἀκούσῃ ἂν δὲν ἀνυψωθῆ στήν ἀτμόσφαιρα τῆς λατρείας. Ἄν δὲν δοθῆ στό Θεό μέ ἀφοσίωσι και δὲν νοιώσῃ μέσα του τό σκίσημα τῆς φλογερῆς ἀγάπης σ' Αὐτόν. Καί κατά δεύτερο λόγο, ἡ λατρεία εἶναι βίωσι τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως, εἶναι ἀμεση κοινωνία μέ τῆ Χάρι, πού λυτρώνει, εἶναι μετουσίωσι τοῦ ἀπλοῦ διαλόγου σέ πᾶξι και ζοή.

Ἐπομένως, δὲν μπορεί νά γίνῃ λόγος γιά διάλογο, χωρίς τήν καλλιέργεια λατρευτικῆς συνειδήσεως, χωρίς τήν προσφορά στό σημερινό ἄνθρωπο τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι οἱ συλλειτουργοὶ και συμπάρεδροι στό φρικτό Θουσιαστήριο κάνουν τό πᾶν γιά νά ἀνταποκριθοῦν στήν ἀνάγκη αὐτῆ και στό αἴτημα τῶν καιῶν. Ἀπό τήν πλευρά τήν δική μας θά βροῦν κάθε βοήθεια, πνευματική και ὀργανωτική. Ἐλπίζουμε πῶς και αὐτοὶ θά ἐξαντλήσουν τίς δυνατότητες, μέ τίς ὁποῖες τοὺς ἐπροίκισε ὁ Θεός.

Μιὰ ἄλλη βασική προϋπόθεσι και ταυτόχρονα γραμμή, στό ἀνοίγμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν κόσμο, θεωροῦμε τήν ἀγάπη. Τήν ἀγάπη ὄχι σάν ἓνα ἄρτυμα τῆς ζωῆς, σάν προσφορά συμπίνοιας μόνο πρὸς τόν ἄρρωστο ἢ τόν ἄτυχο ὀδοιπόρο τῆς ζωῆς, ἀλλά σάν ἐσωτερική τοποθέτησι, μέ τό βιβλικό της νόημα και περιεχόμενο. Ἡ ἀγάπη, πού κάνει τόν ἄνθρωπο ἡ ἀπλῶς νά σκέπτεται, ἀλλά νά πιστεῖ, ὅτι «ὄχι ἐν Ἰουδαίῳ, οὔδ' ἐν Ἑλληνι, οὐκ ἐν ἰουδαίῳ οὔδ' ἐλεῦθερος, οὐκ ἐν ἄρσεν και θήλυ, πάντες γὰρ εἰς ἓσμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28). Γιά τήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν μόνο ψυχές, ὑπάρχουν προσωπικότητες, ὑπάρχουν πλάσματα και παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Διακρίσεις κοσμικῆς δὲν ἔχουν καμμιά θέσι στό ἔργο τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ, πού ἀσκεῖ και στό διάλογο, πού κάνει. Ἡ Ἐκκλησία ἀνοίγεται και μιλάει. Δὲν τήν ἐπηρεάζει τό ἂν αὐτός, στόν ὁποῖο ἀπευθύνεται εἶναι μορφωμένος ἢ ἀγράμματος, βιοπαλαστής ἢ πλούσιος, δίκαιος ἢ ἁματωλός. Μπροστά της διακρίνει μιὰ ὑπαρξι, πολύτιμη, ἀνεκτίμητη και σπεύδει πρὸς αὐτῆ γιά νά τήν σώσῃ.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τό μεγάλο ἔργο και ὁ μεγάλος πόνος τῆς Ἐκκλησίας. Πορεία πρὸς τόν ἄνθρωπο μέ ἀγάπη, διάλογος μαζὴ του μέ ἀγάπη, βοήθεια μέ ἀγάπη. Αὐτό εἶναι τό σύνθημα, πού ἔρχεται ἀπό τό σταυρό, ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο, γιά νά ἐμπνεύσῃ τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ἱερεῖς, τό λαό, νά φέρῃ τόν ἓνα κοντά στόν ἄλλο, νά δημιουργήσῃ μιὰ ἀνάγκη τῶν ψυχῶν μεταξύ τους και μέ τόν Θεό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης και νά δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιρα και προϋποθέσεις γιά νά ἀκουστῆ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν

ἄνθρωπο και ὁ στεναγμός τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό.

Αὐτοὶ οἱ ὀραματισμοί, αὐτὲς οἱ ἀναζητήσεις ἀποτελοῦν τό ἔμπονο πάθος τοῦ ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος αὐτῆ τήν ὥρα φορτίζεται μέ τήν βαρύτερη εὐθύνη νά πορευθεῖ εἰς τό ἐξῆς «ὡσπερ κριός ἐπίσημος ἐκ μεγάλου ποιμνίου εἰς προσφορὰν» (Μαρκάριον Πολυκάριον, XIV, I) και νά μεριμνᾷ «τοῖς μὲν ὀρφανοῖς παρέχων τὰ γονέων, ταῖς δὲ χήραις τὰ ἀνδρῶν, τοῖς ἀκμαίοις τοὺς γάμους, τεχνίτη ἔργον, ἀδρανεῖ ἔλεος, ξένοις στέγος, πεινώσι ψωμόν, διψῶσι ποτόν, γυμνοῖς ἔνδυμα, νοσοῦσι θέαν, φυλακίταις βοήθειαν» (Διαταγαὶ ἀποστ. διὰ Κλήμεντ. Δ' II, I). Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὄρια κλείνονται προσπάθειες, μόχθοι, ἀπογοητεύσεις, κάματοι. Περιπέτεια ἀπὸ τίς λίγες ἢ ζωὴ τοῦ ἐπισκόπου. Ξεκινᾷ ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ τό Μυστήριον τῆς Χειροτονίας του, πού εἶναι μυστικὴ ἔνωσι μέ τήν θεϊκὴ Χάρι και πορεύεται «διὰ πίστεως» (Β' Κορινθ. ε' 7), «ἐν κόπῳ και μόχθῳ» (Β' Κορινθ. ια' 27), κακοπαθῶν «ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Τιμοθ. β' 3). Παρηγορία και ἐμπνευσις στή δύσκολη αὐτῆ πορεία ἀπομένει γι' αὐτόν, πού σήμερα κάνει τό ξεκίνημά του, τό ὅτι ἡ ἀρχὴ της, τὰ πρῶτα της βήματα γίνονται μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος. Ὁ Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χριστὸς σηκώνει τό βαρὸν σταυρό και βηματίζει μέ κόπο πολὺ και μέ τήν ἐκφρασι τῆς ὀδύνης στό θεϊκὸ πρόσωπό του πρὸς τό λῶφο τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου. Και κάπου μακρυνά, στήν ἄκρη τῆς ἀλυσίδος τῶν ἐπισκόπων του, ἓνας ὑπηρέτης ἀναλαμβάνει νά κρατήσῃ ἓνα μέρος ἀπὸ τό βάρος τοῦ σταυροῦ, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἡ διακονία του αὐτῆ ἀξιώθῃ νά ἀποκτήσῃ λίγο ἀπὸ τῆ χάρι τῆς διακονίας τοῦ Σίμωνος τοῦ Κυρηναίου.

Ἀκόμα, τόνωσι και ἐνίσχυσι προσφέρει ἡ παρουσία τῆς ἀγάπης τόσο τῶν ἀγαπητῶν συλλειτουργῶν, ὅσο και τῆς σεμνῆς παρεμβολῆς τῶν μοναστῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς και τοῦ ὄλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰκετεύω ὄλους ἀδελφικά «συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τόν Θεόν» (Ρωμ. ιε' 30), «ἵνα μοι δοθῆ λόγος ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, ἐν παρηγορία γνωρίσαι τό μυστήριον τοῦ Ἐδαγγελίου» (Ἐφεσ. στ' 19) στό σύγχρονο κόσμο, ἵνα «μὴ ἀνάγκως τελῶ τὰ ἅγια, μηδὲ τὰ ὑψηλὰ ταπεινῶς, μηδὲ ἀτίμως τὰ τίμια, μηδέ, συνελόντι εἰπεῖν, χροῖκῶς τὰ τοῦ πνεύματος».

Και μαζὴ μέ τίς προσευχές, ἐλάτε ὄλοι νά ἀγωνισθοῦμε ἀδελφωμένοι τόν ἀγῶνα τόν πνευματικό. Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνο οἱ κληρικοί, οἱ διάκονοι και οἱ πρεσβύτεροι και ὁ ἐπίσκοπος. Ἐκκλησία εἶναι ὀλόκληρο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Και ὀλόκληρο τό σῶμα πρέπει νά βρισκεται σέ πορεία και σέ ἀγῶνα.

Ἰδιαίτερα ἀπευθύνω προσκλητήριο στόν κόσμο τῶν νέων, ὁ νεώτερος ἐπίσκοπος τῆς ἐλληνικῆς Ἱεραρχίας. Σεῖς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἀντιμετωπίζετε μέ κοιτικό μάτι και μέ δημιουργικό ρεαλισμό τόν κόσμο, στόν ὁποῖο μπαίνετε. Και καθὼς τόν βλέπετε,

ἡ ψυχὴ σας γεμίζει μὲ ἐρωτηματικά καὶ μὲ ἀγωνίες. Ταυτόχρονα, τὸν ἴδιο καιρὸ, ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας βρίσκεται «ἐν κινήσει», βρίσκεται «ἐν πορείᾳ». Ἔρχεται νὰ σᾶς συναντήσῃ, νὰ διαλεχθῆῖ μαζὶ σας, νὰ σᾶς κἀνῃ προσιτὸ τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀνοίξῃ μπροστὰ σας τὶς προοπτικὲς τοῦ Οὐρανοῦ. Δώστε χρόνον καὶ προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ διάλογο. Τοὺς καρποὺς αὐτῆς τῆς προσπάθειάς σας θὰ τοὺς γευθῆτε καὶ θὰ τοὺς ἀπολαύσετε μόνοι σας.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, μ' αὐτὲς τὶς προοπτικὲς ἀρχίζω τῆ νέα μου βαρύντατη ἐκκλησιαστικὴ διακονία.

«Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης... αὐτὸς κρατήσῃ τῆς χειρὸς ἡμῶν τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐν τῇ βουλῇ αὐτοῦ ὀδηγήσῃ, καὶ μετὰ δόξης προσλάβοιτο, ποιμαίνων ποιμαίνοντας, καὶ ὀδηγῶν ὀδηγοῦντας· ὡς ἂν ποιμαίνομεν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ μετ' ἐπιστήμης, ἀλλὰ μὴ ἐν σκεύεσι ποιμένους ἀπέριον, τὸ μὲν ἐν ἐδλογίᾳ, τὸ δὲ ἐν κατάρᾳ τοῖς πάλαι κείμενον» (Γρηγορίου Ναζιανζ. Ἀπολογητικός).

Σὺ δέ, Μακαριώτατε Δέσποτα, πάτερ καὶ ἐπίσκοπε, ἔψωσε καρδίαν καὶ χεῖλη στὸν οὐράνιο Δεσπότη καὶ ἐπανάλαβε τὴν προσευχὴν, τὴν ὁποία ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ ἀπήθυνε ἱκετεύοντας γιὰ τὸν υἱὸν του :

«Καὶ Σαλωμὼν τῷ υἱῷ μου δὸς καρδίαν ἀγαθὴν ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου καὶ τὰ μαρτύριά σου καὶ τὰ προστάγματά σου καὶ τοῦ ἐπὶ τέλους ἀγαγεῖν τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴκου σου» (Α' Παραλ. κθ' 19).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος Γκατζιρούλης ἐγεννήθη εἰς Βόλον τὸ 1927 ἐξ εὐσεβῶν γονέων. Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἔμεινε ὀρφανὸς πατρός, τῆς δὲ χριστιανοπρεποῦς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεώς του ἐπεμελήθη με στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν ἡ εὐσεβὴς μήτηρ του. Μετὰ τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα καὶ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τοῦ Γυμνασίου Λαρίσης, ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ἐτελείωσε τὸ 1949. Μετὰ ταῦτα, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν μεγάλην του δίψαν μαθήσεως καὶ τὰς πνευματικὰς του ἀνησυχίας, ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς πατερικῆς σκέψεως καὶ τῶν συγχρόνων πνευματικῶν ρευμάτων, παρακολουθῶν μὲ εὐχέρειαν καὶ τὴν σχετικὴν ξενόγλωσσον βιβλιογραφίαν, διότι ἐξέμαθε τὰς κυριωτέρας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἤτοι τὴν γαλλικὴν, τὴν ἀγγλικὴν, τὴν ρωσικὴν καὶ τὴν γερμανικὴν.

Εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου προσῆλθε τὸ 1956, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Μαραθῶνος (νῦν Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας) κ. Δαμασκηνοῦ. Μετὰ τριετίαν, ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου.

Μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ὑπηρέτησεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς κατηχητής, ἱεροκέρυξ, πνευματικός, πρωτοσύγκελλος

καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος. Ἐπὶ μίαν ἑξαετίαν (1958-1964) ὑπηρέτησεν ὡς ἱεροκέρυξ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μυτιλήνης, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἱεροκέρυξ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (1964-1968) καὶ ὡς Διευθυντὴς Τύπου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (1967-1968).

Συνέγραψεν ὀκτὼ βιβλία (πρωτότυπα καὶ μεταφράσεις), οἱ τίτλοι τῶν ὁποίων ἔχουν ὡς ἐξῆς : Ἡ μεγάλη κλήσις (1961), Ἄνθη ἀπὸ τὴν ποίησι τοῦ Γολγοθᾶ (1962), Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ (1966), Δίχως φωνῆ (1967), Μητέρα (1967), Στὴ σκιὰ τῶν πυραμίδων (1967), Ἡ ἀγωνία ἑνὸς ἱερέως (1968) καὶ Γίνε ἱερεὺς μου (1968). Ἐπίσης ἐδημοσίευσεν

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος.

πλῆθος ἄρθρων εἰς διάφορα ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδας. Τὰ ἔργα του εἶναι ὑψηλὰ κείμενα τῆς θρησκευτικῆς γραμματείας μας, εἰς τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτει τὸν ὠραῖον ἐσωτερικὸν του κόσμον, τὰς πνευματικὰς του ἀνησυχίας καὶ ἀγωνίας, τὸ δέος του πρὸ τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καὶ τοῦ Θεοῦ μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ, ὡς μοναδικῆς πηγῆς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας καὶ ὡς μοναδικοῦ ὑποδείγματος τῆς Ἱερωσύνης.

Τὸ ἀνεπίληπτον ἦθος, ὁ ἀκέραιος χαρακτήρ, ἡ ἰσχυρὰ θέλησις, ἡ ἀπλότης καὶ ἡ λιτότης, ἡ ἐργατικότης, ἡ πολυμερὴς μόρφωσις, αἱ εὐρεῖαι ἀντιλήψεις, ὁ καθαρὸς καὶ στοχαστικὸς νοῦς, ἡ δύναμις τοῦ λόγου, τὸ ὑψηλὸν ὀρθόδοξον φρόνημα, ἡ φλογερὰ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Θεὸν Ἰδρυτὴν τῆς, τὸ αἶσθημα εὐθύνης, αἱ ὀργανωτικαὶ καὶ διοικητικαὶ ικανότητες καὶ τὰ ἄλλα πολλαπλὰ χαρίσματα τοῦ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Καθαρά και ἀνόθευτος.

Ἐν προσφάτῳ ὁμιλία του πρὸς τὴν φοιτητικὴν νεολαίαν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ.Γ. Παπαδόπουλος ἐτόνισεν, ὅτι ὁ Ἕλλην ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ «Χριστιανὸς κατὰ τὸ Ἐὐαγγέλιον, Χριστιανὸς κατὰ τὴν παράδοσιν, Ὁρθόδοξος Χριστιανός».

Ὁμιλῶν περαιτέρω, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διεκήρυξεν, ὅτι «δὲν χωρεῖ εἰς τὸν Χριστιανὸν ἡ ἀνηθικότης ὑπὸ οἰανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ἐκδηλοῦται... Εἶναι ἀνάγκη ὁ Ἕλλην νὰ ξαναγίνῃ ἠθικός... Ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ εἶναι ἐγκρατής. Ἐγκράτειαν ἐδίδαξεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός... Ἐὰν δὲ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀναγκαία παλαιότερον, σήμερον εἶναι εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε ἀναγκαία ὡς ἰδιότης τοῦ ἀτόμου... Ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει προσέτι νὰ εἶναι μεγαλόθυμος, ὀφείλει νὰ εἶναι φιλόλληλος, ὀφείλει νὰ εἶναι φιλεῦπλαγχρος».

Εἶναι ἀληθῶς σημαντικώτατον καὶ ἐλπιδοφόρον, ὅτι ἐκ τοῦ στόματος τῶν ἰθυνόντων τὰς τύχας τῆς Χώρας μας κηρύττεται τόσον καθαρὰ καὶ ἀνόθευτος ἡ εὐαγγελικὴ ἀλήθεια.

Δυστυχῶς σιωποῦν καὶ ἀδιαφοροῦν.

Προκήρυξις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος καταγγέλλει τὰ μαρτύρια τῶν Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἠπείρου, οἵτινες ζοῦν ὑπὸ τὴν κομμουνιστικὴν τυραννίαν τοῦ Ἐμβερ Χότζα, ὅστις ἐπιδιώκει τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου: «Οἱ ναοὶ ἐκλείσθησαν καὶ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀποθήκαι ἢ σταῦλοι, τὰ ἱερὰ σκευὴ τῶν ναῶν ἐκάησαν, οἱ ἱερεῖς ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀποβάλλουν τὰ ράσα καὶ ἐστάλησαν εἰς τὰ τάγματα ἐργασίας, ἐνῶ αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί, γάμοι, βαπτίσεις, κηδεαῖα ἀπηγορεύθησαν. Συγχρόνως τὰ ἐμβάσματα ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ πρὸς τοὺς Βορειοηπειρώτας δημεύονται καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιστρέφονται».

Ἀληθῶς θὰ ἔπρεπε ἡ κοινὴ συνείδησις καὶ οἱ κοπτόμενοι διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου παντὸς εἶδους «οὐμνιασται» καὶ «ὑπερδημοκράται» τῆς Ἑδρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἐξεγερθοῦν ἐναντίον τῆς βαρβαρότητος ταύτης καὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐντόνως διὰ τὰ ἀνοσιουργήματα αὐτά. Ἀλλὰ δυστυχῶς πάντες οὗτοι ἀδιαφοροῦν καὶ τηροῦν σιγὴν ἰχθύος, ἐνῶ γίνονται λαλίστατοι, ὅταν πρόκειται νὰ συκοφαντήσουν τὸ ἐπιτελούμενον ἐν Ἑλλάδι ἀνακαινιστικὸν ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ σημασία δεόντως ἐξήρθη κατὰ

Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου ἀποτελοῦν ἐγγύησιν, ὅτι οὗτος κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπιχειρεῖται ἡ ἀναδημιουργία τῆς Ἑλλάδος, θὰ κατευθύνῃ τὸ πόμινόν του, μὲ ἀγάπην καὶ αὐτοθυσίαν, εἰς νομὰς σωτηρίους, ἀναδεικνυόμενος ἐκλεκτὸς μιμητῆστοῦ Μεγάλου Ποιμένου.

τοὺς προσφάτους πανελληνίους καὶ παλλαϊκοὺς ἑορτασμοὺς τῆς πρώτης ἐπετείου τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν.

Ἡ ἐν εἰδικαῖς συνάξεσιν ἐπικοινωνία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Λεωνίδου μετὰ τῶν ἱερέων καὶ ἱεροψαλτῶν τῆς Συμπρωτεύουσης ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ γίνοντι ὑπ' αὐτοῦ χαρακτηριστικαὶ ὑπομνήσεις τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ἱεροψάλτου.

Ὁ ἄξιος ἱερεύς, ὡς ἐτόνισεν ὁ Σεβασμιώτατος, αἰσθάνεται τὰ ζέοντα προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου συμπάσχει μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν σωματικόν, πνευματικόν καὶ ἠθικόν πόνον του· δεικνύει εἰς τοὺς νέους τὰς κορυφὰς τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς ἀληθείας οὐχὶ μὲ λόγους, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ζωῆς· ἀγαπᾷ τοὺς νέους, ἀκούει τοὺς λυγμοὺς ἐκ τῶν νεανικῶν των πτώσεων καὶ σπεύδει νὰ τοὺς στηρίξῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς θάρρος· φέρει γενικῶς τὸν Χριστὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ἅγια μυστήρια, μὲ τὴν διδασκαλίαν του καὶ, κυρίως, μὲ τὸ ἔμπρακτον παράδειγμα καὶ τὴν προσωπικὴν του πνευματικὴν παρουσίαν.

Ἡ ἀποστολὴ ἐξ ἄλλου τῶν ἱεροψαλτῶν εἶναι, ὡς ἐτόνισεν ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης, μέγα λειτουργημάτων. Οὗτοι πρέπει «νὰ εἶναι ὑποδείγματα καλῶν καὶ τιμίων οἰκογενειαρχῶν καὶ εὐσυνειδήτων ὑπαλλήλων εἰς τὰς διάφορους ὑπηρεσίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπηρετοῦν» τὸν ἱεροψάλτην πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ λατρευτικὴ εὐλάβεια καὶ σεμνοπρέπεια. Οὗτος δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ, ὅτι ὁ ναὸς εἶναι οἶκος Θεοῦ καὶ νησίς γαλήνης».

Ἀξιοθρήνητον κατάντημα.

Ὁρθῶς τὸ περιοδικὸν «Συζήτησις» θεωρεῖ ὡς αξιοθρήνητον τὸ κατάντημα μερίδος τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὀλλανδίας, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «ἀνακαινίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς» προέβη εἰς γελοιοποίησιν τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου τῆς Οὐτρέχτης. Ἡ «ἀνακαινίσις» συνίστατο εἰς τὴν τέλεσιν τῆς Λειτουργίας ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς τῶν «γιέ-γιέδων» καὶ εἰς τὴν κατὰ κυριολεξίαν «ἐκτέλεσιν» τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, οἵτινες ἐψάλησαν εἰς ρυθμὸν «σαίρη» ὑπὸ μιᾶς χορωδίας «μακρομᾶλληδων» καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νὰ μεταβληθῇ ἡ αἴθουσα συγκεντρώσεως ἐκ χώρου προσευχῆς εἰς χώρον διασκεδάσεως ἀγρίων, ὡς μαρτυροῦν τὰ τεθραυσμένα καθίσματα, τὰ ὁποία κατεμετρήθησαν μετὰ τὴν ἐκ τῆς αἰθούσης ἔξοδον τῶν «πρόβος» καὶ τῶν λοιπῶν «θρησκευτικῶν ἡγετῶν», οἱ ὁποιοὶ συνέπραξαν ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ εἰς τὴν γελοιοποίησιν τῆς θείας Λειτουργίας.

Αὐτὸ θὰ εἶναι πάντοτε τὸ κατάντημα, ὅταν οἱ ἐπιδιώκοντες τὸν συγχρονισμόν τῆς Λατρείας λησμο-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, συμμετέχουσα εἰς τὸν διενεργούμενον ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Διακονίας τοῦ Δέλτα τοῦ Μισισσιππὶ, εἰς μνήμην τοῦ δολοφονηθέντος ἡγέτου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Νέγρων πάστορος Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, ἀπέστειλε πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν τὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων (300) δολλαρίων.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 11ης μέχρι τῆς 27ης Ἀπριλίου ἐέτους :

Ἐτέλεσε τὴν 12 Ἀπριλίου τὴν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν.

— Τὴν 14 Ἀπριλίου τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχειροτόνησεν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν ἐψηφισμένον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος κ. Νικόδημον.

Προέστη τὴν 11 Ἀπριλίου τῆς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν τελεσεθείσης Δοξολογίας τῶν ΑΧΕΠΑΝΣ.

— Τὴν 15 Ἀπριλίου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου.

— Ἀπὸ 17-21 Ἀπριλίου τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου, τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγάτης εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν.

Συνεργάσθη τὴν 11 Ἀπριλίου μετὰ τῶν Δημάρχων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ.κ. Ρίτσου καὶ Σκυλίτση, τοῦ κ. Καραντινοῦ καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς κ. Ἰωάννου Τιμαγένη.

Προήδρευσε τὴν 13 Ἀπριλίου τῆς συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ, τὸ δὲ ἐσπέρας τῆς συσκέψεως τῆς Ἐπιτροπῆς Νεολαίας.

Ἐπέδωκε τὴν 13 Ἀπριλίου τὰ διπλώματα τῶν ἐπισκεπτριῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων.

Παρέστη τὴν 11 Ἀπριλίου εἰς τὴν τελετὴν τῆς Ἐταιρείας Προστασίας Ἀναπήρων Παιδῶν ἐπὶ τῇ τριακονταετηρίδι αὐτῆς.

— Τὴν 13 Ἀπριλίου εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς Αὐτοῦ Ἐσχότητος τοῦ Ἀντιβασιλέως ἀντιστρατήγου κ. Γεωργίου Ζωϊτάκη διὰ τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Μεσολογγίου.

— Τὴν 14 Ἀπριλίου εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Παλλάς».

— Τὴν 16 Ἀπριλίου εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀντιβασιλέως διαβεβαίωσιν τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Νέας Πελαγονίας κ. Νικολάου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος κ. Νικοδήμου, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος.

Μετέβη τὴν 22 Ἀπριλίου εἰς Τήνον, παραμείνας ἀπὸ 23-26 Ἀπριλίου εἰς τὸ χωριὸν Ὑστέρνια.

— Τὴν 27 Ἀπριλίου εἰς τὴν νῆσον Γυάρων.

νοῦν, ὅτι αὕτη πρέπει ἀδιαλείπτως νὰ διέπται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς τάξεως, τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ἀναγκαιῆς διὰ τοὺς ἱερούς μυσταγωγικὸς σκοποὺς τῆς εὐλαβείας.

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Τιμοθέου, ἰδρύθησαν ἐν Κομοτηνῇ Ἐκκλησιαστικὴ Βιβλιοθήκη μετ' Ἀναγνωστηρίου καὶ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον, τὰ ἐγκαίνια τῶν ὁποίων ἐτελέσθησαν τὴν 24 Μαρτίου ἐέτους.

— Ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαρωνείας ἤνοιξεν Ἐκκλησιαστικὸν Βιβλιοπωλεῖον τοῦ Παραρτήματος Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει, πλὴν τῶν θρησκευτικῶν καὶ λειτουργικῶν βιβλίων, καὶ τμήμα ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Οἱ ἐφημέριοι καὶ αἱ ἐνοριακαὶ ἐστίαί τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης συνέλεξαν ρουχισμόν, κλινοσκεπάσματα καὶ τρόφικα, τὰ ὁποῖα ἀπεστάλησαν πρὸς τοὺς σεισμοπλήκτους ἀδελφοὺς τῶν νήσων Λήμνου καὶ Ἀγίου Εὐστρατίου.

— Καθ' ἐκάστην Τρίτην λειτουργεῖ ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης Σχολὴ Ἐπιμορφώσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου, εἰς τὴν ὁποῖαν φοιτοῦν περὶ τοὺς 40 ἐφημέριοι.

— Τὴν 25 Μαρτίου ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου τὰ ἀποκαλυπτῆρια τῆς προτομῆς τοῦ ἔθνομάρτυρος Μητροπολίτου Σύμνης Χρυσοστόμου, ἡ ὁποία ἔχει στηθῆ εἰς τὸν περίβολον τοῦ κεντρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Θεράποντος Μυτιλήνης.

— Μορφὴν θρησκευτικοῦ συναγεμίου προσέλαβεν ὁ διενεργηθεὶς εἰς τὴν Μυτιλήνην ἔρανος διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῆς ἱστορικῆς μονῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἡ ὁποία ὑπέστη ἀνυπολόγιστους ζημίας ἐκ τῆς ἐσχάτης ἐπισυμβάσης πυρκαϊᾶς.

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας

Εἰς τὰ τόσα παραδείγματα τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν μας δέον νὰ προστεθῆ καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικαίας κ. Γεωργίου, τοῦ ὁποίου ἡ δράσις ἐξαίρεται εὐρύτατα ὑπὸ τοῦ τύπου.

Ἀνέγερσις πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ Κέντρου, Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου, Γηροκομείου καὶ Ὁρφανοτροφείου εἶναι μία ἐκ τῶν πρώτων ἐπιδιώξεων τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἱεράρχου. Εἶτα κοινωνικὴ μέριμνα διὰ τὴν νεότητα, παιδικὸι σταθμοί, φυλλάδια ἐπισκοδομῆς καὶ ἐνημερώσεως, κύκλοι μελέτης τῆς Γραφῆς, ἀγιαστικαὶ εὐκαιρίαί, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, ἴδρυσις βιβλιοπωλείου καὶ Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, διάδοσις τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου, ὀργανώσις ἐβδομάδος αἱμοδοσίας κ.τ.τ. εἶναι ἀπάνθισμα ἐκ τῶν δραστηριοτήτων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας.

Ὡς τονίζει ἐφημερὶς τοῦ Πειραιῶς, «διὰ τῆς προσφορᾶς καὶ ὀργανώσεως παρομοίων ἔργων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας οὐ μόνον ἱκανοποιοῦνται βασικαὶ ἀνάγκαι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀνυψοῦται καὶ τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ, δοξάζεται ὁ Θεὸς καὶ ἀναπηδᾷ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ αἰσιοδοξία τῶν ἀνθρώπων».

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1968

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Ἐκκλησίας»
Καθηγητὴν Κον Κ. Μπόνην
Ἐνταῦθα.

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ περιεχομένου σχετικῶν δημοσιευμάτων ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» τῆς 1 Ἀπριλίου, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἐξιλασμοῦ, οὐχὶ ἕνεκα τῶν παρατιθεμένων τίτλων μου, τοὺς ὁποίους πάντοτε ἀγνοῶν, οὐδ' ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐπισκεπτηρίοις μου ἐχρησιμοποίησα ποτέ, ἀλλ' ἀπλῶς χάριν τοῦ ὀνόματός μου, διὰ χαρακτηρισζομένης «βαρεῖαν κρίσιν μου» καὶ «ἀνοικίους ἐκφράσεις μου» ὡς πρὸς τὴν γενικῶς ἤδη κριθεῖσαν ἔναντι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στάσιν τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου πρ. Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου καὶ τώρα καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπαραστάσιν τῆς Ἀριστίνδην Ἰ. Σ., ζητῶ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην καὶ ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην μου λύπην.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἐρώτημα περὶ τῶν τὰ πάντα περιεχόντων πρακτικῶν τῆς Ἰ.Σ. καὶ τὴν πραγματικότητα τῶν γεγονότων, λυποῦμαι ἀδυνατῶν νὰ εἰσέλθω εἰς οἰανδήποτε συζήτησιν, ἀπαγορευομένην εἰς ἐμέ ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἀπαρεγκλίτως τηρουμένης ἀρχῆς μου, τοῦ μὴ δημοσίᾳ διαλέγεσθαι πρὸς τοὺς ἔστω καὶ καλῇ τῇ πίστει ἀντιτιθεμένους μοι.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ πρὸς τε τὸν γεραρὸν Μ. Ἀρχιεπίσκοπον πρ. Ἀθηνῶν καὶ τὴν Ἀριστίνδην Ἰ. Σ.,

Διατελῶ μετὰ φιλικωτάτων προσήσεων
Ἀμίκλας Σ. Ἀλιβιζᾶτος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδάφ. 2, παραγρ. γ' τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Ἀνδρέου Ἀνω Πατησίων ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 1968

† Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου - Τουρκοβουνίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὸ πρότιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 27ῃ Ἀπριλίου 1968

† Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδάφ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου δριζύμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Μητρόπολιν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ πρὸς κατάληψιν τῶν κατωτέρω χηρευουσῶν θέσεων: 1) Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Φιλοτίου Νάξου, 2) Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Γαλήνης Νάξου, 3) Ἁγίου Πνεύματος Γαλανάδου Νάξου, 4) Ἁγίου Γεωργίου Κυνηδάσου Νάξου, 5) Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγου Κεραματῆς Νάξου, 6) Ζωοδόγου Πηγῆς Δανάκου Νάξου, 7) Κοιμ. Θεοτόκου Σιάδου Νάξου, 8) Γεν. Θεοτόκου Κοιμακῆς Νάξου, 9) Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Μαρυμάσων Πάρου, 10) Ἁγίου Ἀποστόλων Καμαράι Πάρου καὶ 11) Ἀγ. Γεωργίου Ἀγγερίας Πάρου.

Ἐν Νάξῳ τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1968

† Ὁ Παροναξίας ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς ἐνορίας Νεροτριβιάς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 24ῃ Ἀπριλίου 1968

† Ὁ Χαλκίδος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

NEA BIBLIA

Dr. Georg Galitis, Dozent an der Universität Athen, Der Weg zur Vollendung. Eine exegetische Studie zu I Thess. 5, 14 - 28. Ἀθῆναι 1964, σελ. 24.

Τοῦ αὐτοῦ, Das Problem der Interkommunion in orthodoxer Sicht. Eine biblisch - ekklesiologische Untersuchung. Sonderdruck aus Ökumenische Rundschau. Σελ. 265 - 286.

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἰ. Βασιλοπούλου, Ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀγ. Σοφίας Λονδίνου, Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; Ἀθῆναι 1967, σελ. 59.

Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, Ἀπαντήσεις εἰς λειτουργικὰς ἀπορίας. Τόμ. Α' (1-100). Ἐκδόσεις τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Ἀθήναι 1967, σελ. 199.

Constantin Papoulidis, Chargé de Cours à Institut de Théologie Orthodoxe de Paris, Nocodème l' Hagiorite (1749-1809). Extrait de la Revue «Théologie». Athènes 1967, σελ. 102.

Ν. Θ. Μπουγάτσου, θεολόγου-βοηθοῦ γυμνασιάρχου, Ἀγαμος καὶ ἔγγαμος Ἐπίσκοπος. Ἀθήναι 1968, σελ. 45.

Παναγιώτου Ν. Σιμωνῆ, ἐντεταλμένου ὑφηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, Ἡ ἐργασία θεῶς θεσμός ἢ κατάρα; Συμβολὴ εἰς τὴν Θεολογίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀθήναι 1967, σελ. 16.

Ἰωάννου Κ. Φελέκου, καθηγητοῦ, Ἀγωγή τῶν παιδῶν καὶ τυμπουσμὸς. Ἀθήναι 1964, σελ. 179.

Σήφη Γ. Κόλλια, Ὁ Γρεβενῶν Αἰμιλιανός, ὁ ἰεράρχης τῆς θυσίας. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΔΙΔΑΧΗ». Ἀθήναι 1968, σελ. 27.

Ἀνδρέου Ἰωάν. Φυτράκη, τακτικοῦ καθηγητοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ ποιητικὸν ἔργον Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1967, σελ. 141-194.

Ἐμμανουὴλ Ι. Καρπαθίου, Μητροπολίτου Μεσημβρίας, Λόγοι ἀπ' ἀμβωνος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κυψέλης. Τόμος Β'. Ὀμιλητικὴ περίοδος δευτέρα ἀπὸ 8ης Σεπτεμβρίου 1942-30ῆς Μαΐου 1943. Ἐν Ἀθήναις 1967, σελ. 334.

Τοῦ αὐτοῦ, Λόγοι ἀπ' ἀμβωνος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κυψέλης. Τόμος Γ'. Ὀμιλητικαὶ περίοδοι τρίτη καὶ τετάρτη ἀπὸ 29ης Ἀπριλίου 1945 — 30ῆς Ἰουνίου 1946 καὶ ἀπὸ 15ης Ἀγούστου 1946-19 Ἰανουαρίου 1947. Ἐν Ἀθήναις 1967, σελ. 565.

Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου, Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Ἀθήναι 1968, σελ. 13.

Γεωργίου Λαίτου, Ὁ ἑλληνικὸς τύπος τῆς Βιέννης ἀπὸ τοῦ 1784 μέχρι τοῦ 1821. Ἀθήναι 1961, σελ. 134.

Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, Πατρικαὶ νοθεσίαι Δ'. Ἀθήναι 1968, σ. 155.

Ἰωάννου Καρμίρη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ὁρθοδοξία καὶ Παλαιοκαθολικισμός, τεῦχος II, Ἡ Ἐκκλησιολογία παρὰ τοῖς Παλαιοκαθολικοῖς. (Ἀνάτυπον ἐκ «Θεολογίας» τ. ΔΗ' 1967). Ἀθήναι 1967, σελ. 80.

Γ. Κωνσταντίνου, Λεξικὸν τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἐκδόσεις Γρηγόρη. Φωτοτυπικὴ Ἀνατύπωσις 1968, Ἀθήναι, σελ. 1125.

Δημητρίου Ν. Μωραΐτου, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Παιδαγωγικαὶ ἰδέαι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐκδόσεις Κ. Μ. Γρηγόρη. Ἀθήναι 1968, σελ. 31.

Κ. Καλλινίκου, Πρωτοπρεσβυτέρου, Πέραν τοῦ τάφου. Ἐκδόσεις Κ. Μ. Γρηγόρη. Ἀθήναι 1967, σελ. 183.

Καλλινίκου Ι. Καρούσου, ἀρχιμανδριτοῦ, Πνευματικὴ οἰκοδομή. Ἐκδόσεις «Ἡ Χρυσόπηγὴ». Ἀθήναι 1968, σελ. 75.

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος Προστάτης καὶ Πολιοῦχος τῆς Χίου. Ἀναμνηστικὸς τόμος ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τῶν σεπτῶν λειψάνων ἐκ Βενετίας εἰς Χίον τὴν 18ην Ἰουνίου 1967. Ἐξεδόθη ἐπιμελείᾳ Ἀνδρέα Γ. Λαίμου. Ἀθήναι 1968, σελ. 189.

Βιβλιοθήκη Λατίνων Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων τῶν πρώτων αἰώνων. Τόμος 1ος Κυπριανός Ἐπίσκοπος Καρχηδόνος. 1) De catholicae Ecclesiae unitate. 2) Ἐπιστολαὶ 73η, 66η, 74η, 10η, 70η. Μετάφρασις ἐκ τοῦ λατινικοῦ πρωτοτύπου εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Κωνστ. Ν. Δρατσέλλα, Θεολόγου-καθηγητοῦ, διδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου EDIMBURGH.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν **ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ**

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης **ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναῶν Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν:
Δρχ. 50, 75, 100 ἐτησίως.
Λοιπῶν Ναῶν Ἐπικρατίας: 30 ἐτησίως.
Ἐξωτερικοῦ: δολλάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου, Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα.

Κων. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἐργασία καὶ Νεότης.

Ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ χειροτονία καὶ ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου Γκατζιρούλη.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν».

Προκηρύξεις.

Νέα βιβλία.

ΜΟΝΟΤΥΠΙΚΑ ΣΥΓΓΡΗΜΑΤΑ ΤΣΙΡΩΝΗ

Λένορμαν 185 — Ἀθήναι — Τηλ. 530.318

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Δημήτριος Β. Δεσποτάκης
Λεωφόρος Ἡρώων 26, Περιστέρι